Akbaba

NASREDDİN HOCA
özel sayısında
5 BÜYÜK YENİLİĞİMİZ.

— Niye ters bindin hocam?..
— Eeeee... Nurlu Ufuklar geride kaldı da!..

İÇTİNİZ Mİ

ADIYLA, TADIYLA
BİZİM OLAN TEK KOLA
ANKARA Kola

ADI AKLIMIZDA
TADI DAMAĞIMIZDA KALACAK

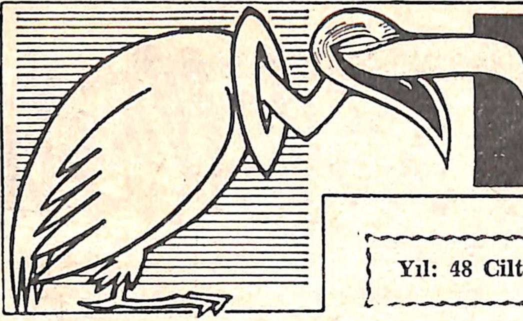
ankara'nın tadına bak!

Rektaş

Ankara Meyveli, Ankara Sade, Ankara Kola **DEVSAN GIDA SANAYİİ A.Ş.** mamûlleridir.

(Rektaş Reklâm : 2076 — 100)

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 28 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 1 Temmuz 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

Kokudan Vergi Alınacak..

TEMMUZ ayında ne güzeldir deniz...

Şıpır şıpır dalgalar, sapsarı bir güneş, masmavi bir gök, renk renk sandallar, pupa yelken kotralar, ihtiyar çatanalar, buruşuk suratlı mavnalar, kocaman karınlı şehir vapurları, eskimiş rıhtımlar, gün görmüş balıkçılar, bikinili güzeller, nazlı yalılar, sırım gibi tayfalar, fiyakalı kaptanlar, bir tiyatronun durmadan sallanan sahnesinde yerlerini almış aktörler ve dekorlar gibidirler.

Güzel İstanbul, cilveli İzmir, camgöbeği Marmaris, yeşil Antalya, yosun kokan Bodrum, yaz güneşine yan gelmiş banyo alıyorlar bu mevsimde...

Ve bir de Ankara var.

Temmuzun sıcağında politikanın göbek taşında terleyen Ankara...

Bir garip şehirdir Ankara.. Gölbaşı'nda rüzgâr, politika kokar.. Ankara Otelinin havuzunda su, politika kokuludur.. Gençlik Parkında ağaçları sallayan esintiye bile sinmiştir politika...

Birtakım adamlar politika yaparlar birtakım odalarda, birtakım kulislerde, fısıl fısıl, vızır vızır, kımıl kımıl...

Şu günlerde bir yabancı gazeteci gelip de başkente, politika erbabına sorsa:

— Durum nasıl? diye.

Alacağı cevabı bir cümlede özetlemek mümkün:

— Her şey paramparça!

Sanki kocaman bir duvar aynası bir zelzelede duvarıyla birlikte çatlayıp yerlere dökülmüş gibidir. Her bir parçasında bir ayrı dünya yansır...

Politikanın sırları eskimiş kırık-dökük aynasında, siyasî partiler paramparçadır..

Gruplar paramparçadır..

Siyasî kurumlar paramparçadır..

Bölük-pörçük, hizip-hizip, öbek-öbek, göbek-göbek bir başkentte, Temmuz, kimi zaman bunaltıcı, kimi zaman fırtınalı, kimi zaman bayıltıcı bir meteoroloji üstüne takvim yaprağını yırttı.

Temmuz ayı Anadolu'nun dantelâ gibi işlenmiş kıyılarında ne güzeldir! Şıpır şıpır dalgalar sahile vurur, kum üstünde ve güneş altında güler ve oynarlar insanlar.. gençler dalgaları kulaçlar...

Ankara'da ise politikacılar arasında denizin tadını karada çıkarmaya çalışanlar var.

Bunlardan bir kısmı:

— Devlet malı deniz.. diyor.

Bir kısmı:

— Âheste çek kürekleri.. diyor.

Bir kısmı:

— Ben dümenime bakarım.. diyor.

Bir kısmı:

— Gemisini kurtaran kaptan.. diyor.

Bir kısmı:

— Ben de dalgama bakarım.. diyor.

Başkentin Temmuzunda politikanın göbek taşında plâj sefası yapmaya çabalayan politikacının denizciliği de bu kadar olur. Ve şimdi Başbakan için kurulmuş Soruşturma Komisyonundan Personel Kanunu dedikodularına ve vergi kanunlarına kadar bir hengâme içinde çırpınan herkes biribirine sormakta:

— Bu işin sonu ne olacak?

Bir ünlü Frenk düşünürü:

— Devlet adamı koyunun tüylerini kırkar, politikacı keser.. demiş.

Bizim politikacılar sanki demokrasiyi kurban etmek için elbirliği etmiş gibidirler. Türlü-çeşitli söylentilerin dedikodusu Temmuz ayında başkentin semasına hamam kubbesine vuran buğu gibi yansıyor.

Bu arada en çok alkışlanacak düşünceyi Adalet Partili sayın Sami Arslan ortaya atmıştır. Demiştir ki sayın mebus Meclis kürsüsünde:

«— Her şeye vergi koymuşsunuz, uykuyu unuttuğunuz için teşekkür ederim. Parfümeriden daha fazla vergi alınmalı. Perukaya vergi konulmalı. Ayrıca genel evlerin de vergiye tâbi tutulmasını istiyorum. Kadın kuaförlerinden vergi alınsın. Allahü tealâ, kadınlar traşa gitmesin, çocuğuna baksın, diye onlara sakal vermemiştir. Ama buna rağmen kadınlar berbere gidiyorsa, vergi ödesin.»

Doğru söylüyor sayın mebus...

Şu sırada politikacılar bir yandan fısıl fısıl, mırıl mırıl, vızıl vızıl dedi-kodu yapmakta, bir yandan da vatandaşa vergi koymakta..

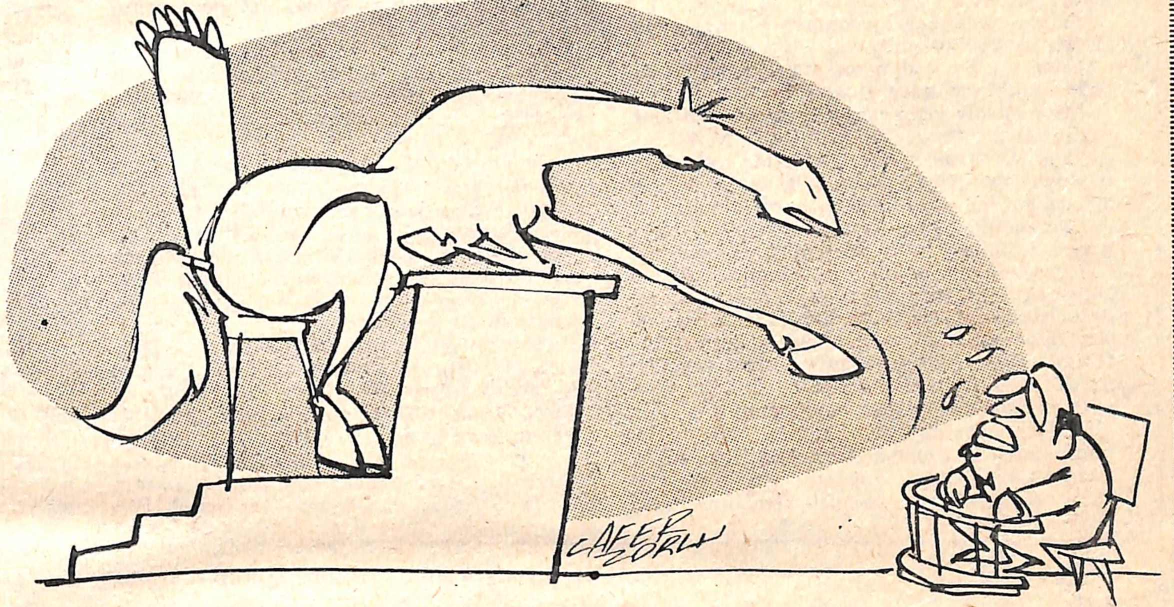
Şimdilik sadece uykudan vergi yok..

Ama AP'li mebusun dileği kabul edilirse kokudan bile vergi alınacak..

O zaman bizim de bir teklifimiz olacak sevgili okurlar: Kokudan vergi alındığı takdirde, çürüğe çıkmış cümle politikacının kokusunu da vergi kapsamı içine almalarını sayın parlâmenterlerimizden rica ederiz.

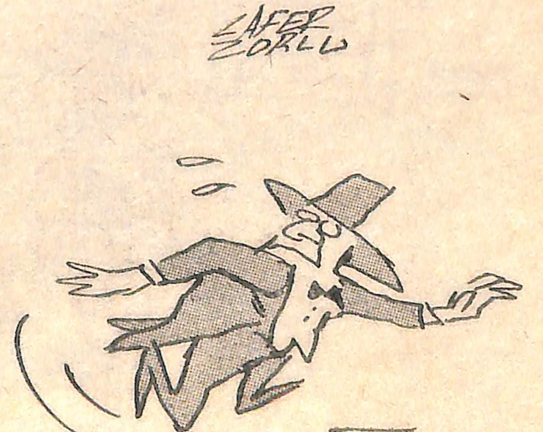
AKBABA

Bazı AP'liler de Demirel'i suçluyor. — Gazeteler —

— Suçlu, ayağa kalk!..

— Ben sana demedim mi, tabansızın biridir diye!..

Nasreddin Hoca Sosyalleşti

REŞİT AŞGIOĞLU

Millî servetlerimiz heba olup gidiyor diye şikâyetlerin çoğaldığı bir devredeyiz...

Yılda şu kadar servetimiz, erozyondan kaybolan topraklarımız dolayısiyle heba olup gidiyor.

Yılda bu kadar ormanımız yangınlar yüzünden kaybolup gidiyor...

Her yıl ne kadar insanımız ilgisizlik ve bakımsızlık yüzünden gidiyor...

Her yıl bir yığın tarihî eşyamız bilgisizlik yüzünden yurdumuzdan kaybolup gidiyor...

Her şeyin bu kadar büyük bir hızla kaybolduğu bir ülkede Nasreddin Hoca hazinelerinin gözden geçirilmesine karar verdik.

Nasreddin Hoca fıkralarının neden birer hazine olduğunu izaha bilmem lüzum var mı?

Her toplumun, toplum meselelerini dile getirmek için halkın seveceği tipler, ulusal tipler yaratmaya çalıştığı dünyamızda Nasreddin Hoca gibi halkın gönlüne yerleşmiş bir sevimli tipten yararlanmamak, onun aracılığı ile dertlerimizi tatlı bir şekilde dile getirmeye çabalamamak büyük kayıp olur.

Geçen kış bir gün, ilkokula giden oğlumun okuma kitabından Nasreddin Hoca'nın şu fıkrasını okuduğunu duydum: Hoca bir gün sokakta arkadaşıyla konuşurken önlerinden bir sini baklava götüren bir çocuk geçer. Arkadaşı, «Hoca, der, bak komşuya bir sini baklava gidiyor.» Hoca, «Bana ne?» cevabını verir. Bu defa arkadaşı, «Ama Hoca sini senin eve gidiyor.» deyince Hoca, «Öyleyse sana ne?» der.

Okuma kitaplarında çocuklar bunu okurlarken biz de gazetelerde Millet Meclisinde «Nereden Buldun?» kanununun çıkarılması meselesiyle ilgili sorunları ve fikirleri izliyorduk.

Toplum içinde baklava börek yiyenlerin bunu nereden, nasıl, ne miktarda, haklı olarak mı, haksız olarak mı buldukları meselesinin çağımızın belli başlı problemiyken Nasrettin Hoca'nın çağ-dışı kalması ona yaraşmıyordu. Hoca'nın, memleketin bugünkü durumuyla senkron edilmesi, «memleket saat ayarı» na uyması gerekiyordu.

Hoca'nın bu ve bunun gibi çağ-dışı fıkralarına rastlayıp düşünürken bir gün dilime şu söz takıldı: «Nasreddin Hoca Sosyalleşti».

Anayasa gereğince devleti sosyal olan bir ülkenin Hoca'sı sosyal olmadan olamazdı.

İşte, biz, Akbaba'da yayınlayacağımız «Nasreddin Hoca Sosyalleşti» başlıklı fıkralarımızla Hoca'nın dediklerine ve demek istediklerine göz gezdireceğiz, onu günümüzün koşullarına uygulamaya çalışacağız.

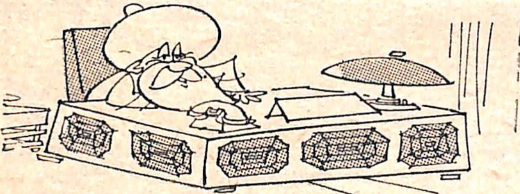
Böyle bir işe girişirken Hoca'nın fıkraları için başvurduğum Abdülbaki Gölpınarlı'nın «Nasreddin Hoca» kitabında bir vesileyle değindiği Bedri Rahmi Eyüboğlu'nun sözleri de kuvvet verdi. Bedri Rahmi Eyüboğlu, «Yakın zamanda bir gün Hoca, otobüse, dolmuşa da binecek, taksiye de binmek isteyecek galiba» diyordu.

Biz de Hoca'yı kâh dolmuşa bindirerek, kâh yapılacak İstanbul Köprüsünden geçirerek, kâh zamların içine atarak, kâh politikacılarımıza çattırarak ona 1970 dünyasını gösterdik.

Bu giriş yazımızı, onun sosyal adalete ne kadar saygılı olduğunu gösteren bir fıkrasını naklederek bitireyim...

Kebabının dumanından bedava faydalandı diye bir kebapçı, adamın birini dâva eder. Kadılık görevini yapmakta olan Hoca bu durum karşısında bir tazminata hükmedilmesine karar verir.

Kararın ne olduğu sorulunca da kebapçıya kebabın bedeli olan paranın cepteki şıkırtısının dinletilmesine hükmettiğini bildirir!

HALKLA MÜNASEBETLER MÜDÜRÜ!

— Hoca senin görevin nedir?... Ne iş yaparsın?... Yâni bugünkü ayırımla seni işsiz mi sayacağız, yoksa çalışır biri olarak mı kaydedeceğiz?.. diye sormuşlar Hoca'ya.

— Vallahi, demiş Hoca, benim çok önemli işim var... Ben —hani Amerikanca bir deyimle övünmek gibi olmasın ama— Public Relaions Officer'lik görevini yapıyorum.

— O da nesi Hoca?...

— Canım, hani şimdi bizde moda olan bir iş var ya... Halkla Münasebetler Müdürü! İşte onun ta kendisiyim... Halkla temas eder onun derdini fıkralarla dile getirerek halktan aldığımı halka veririm bilgi olarak... Bundan iyi Halkla Münasebetler Müdürü olur mu?

GEVREK GEVREK GÜLERSİN HA!..

Hoca, pencereden sokağı seyrederken bir de bakar ki alacaklısı geliyor:

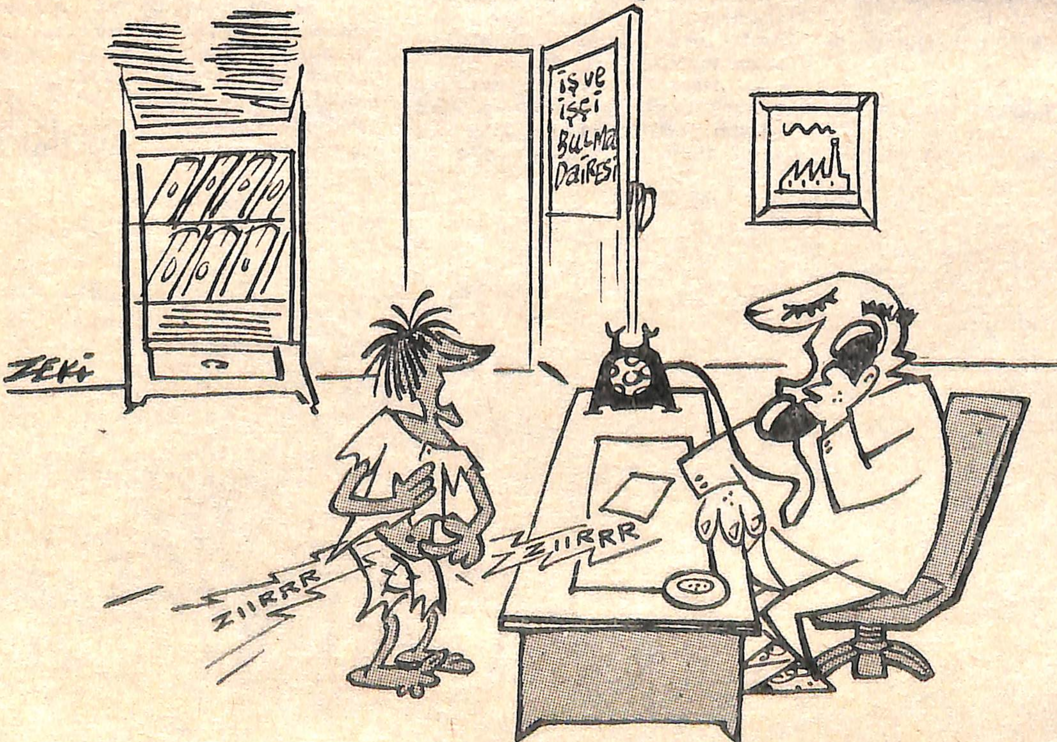
«Aman karıcığım, der, şuna iyi bir cevap ver, bir şey bulup uydur, söyle de bir zaman daha başımız dertten kurtulsun.»

Alacaklı kapıyı çalınca karısı yarı açar. Adam parasını isteyince karısı der ki: «Merak etme. İşin kolayını bulduk. Efendi şimdi evde değil amma dün akşam, bu borcu ne yapıp yapıp vermeyi kararlaştırdık. Hoca tarlalara çıkıp sağdan soldan salyangoz toplayacak, bu salyangozları biriktirip, sandıklayıp Avrupa'ya ihraç edeceğiz. İhracattan elde ettiğimiz dövizle senin borcunu ödeyeceğiz.»

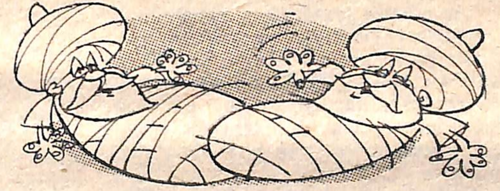
Alacaklı, bu sözleri duyunca öfkesi yatışır, dayanamaz, basar kahkahayı.

Hoca, adamın kahkahasını duyar duymaz, karısının arkasından başını uzatıp der ki:

— Gidi köftehor seni... Sağlam parayı (dövizi) duyunca nasıl da gevrek gevrek gülersin!

— Telefon değil, açlıktan karnım zil çalıyor müdür bey!..

HOCA İKİ YERDEN ADAYLIĞINI KOYMUŞ

Hoca'ya sormuşlar: «Hoca efendi herkesin bir doğum yeri vardır. Senin ise iki doğum yerin var. Kitapların bazılarında Akşehir olarak gösterilmiş, bazılarında da Sivrihisar olarak gösterilmiş doğum yerin. Ne dersin buna?»

Bunun üzerine Hoca şu cevabı vermiş: «Biliyorsunuz, şimdi memleketin Doğu bölgesini kalkındırmak için bir Doğu Holding kuruluyor. Öte yandan da Batı bölgesini kalkındırmayı hedef tutan diğer kuruluşlar var. Malûm, haritaya bakınca göreceksiniz, Akşehir mıntıka itibariyle biraz ortaya düşüyor, Doğu bölgesi ile Batı bölgesinin ortasında bulunuyor.

İster misiniz, dedim kendi kendime, ortada kalıp da kalkınmadan bir pay alamayalım?... Öyle ya, Doğu, Akşehir'i Batıda sanmıştım; Batı da, Akşehir'i Doğuda sanmıştım derse nice olur halimiz?

Onun için doğum yerim olarak hem Akşehir'i hem Sivrihisar'ı göstererek memleket kalkınmasına iki kur'a numarasıyla katıldım... Biri boş çıkarsa öteki dolu çıksın dedim!»

İŞİ GÖREN DIŞARI ÇIKIYOR

Hoca'ya «Bizim millet çalışmıyor, biz tembeliz diyorlar, senin bu konuda fikrin nedir?» diye sormuşlar.

«Yahu,» demiş Hoca, «siz gazeteleri okumuyor musunuz?... Görmüyor musunuz, millet iş bulabilmek için taa nerelere gidiyor!... Çalışma isteği olmasa kaçak olarak Yugoslav hattâ Rus sınırından Avrupa'da iş aramaya vardırırlar mı işi?... O kadar ki benim (Işığı gören dışarı çıkıyor!) sözümü neredeyse (İşi gören dışarı çıkıyor) şekline çevireceğim, siz hâlâ biz tembel miyiz diye konuşup duruyorsunuz.»

BAŞKA GÜL KOKLAYAMAM!

Hoca'nın karısı şüphe eder olmuş Hoca'dan...

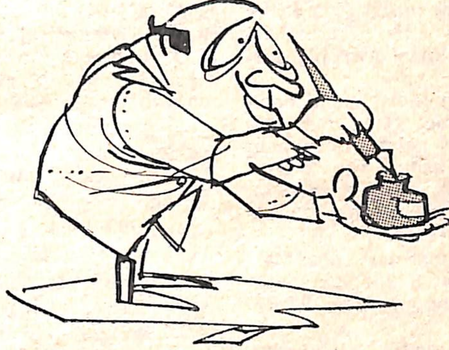
— Hoca doğru söyle, başka bir kadınla ilişkin var mı? diye sormuş karısı.

— Aman karıcığım senin üstüne gül mü koklarım ben, cevabını vermiş Hoca ve şunu eklemiş:

— Görmüyor musun son vergi kanunlarını, memlekette ilk defa olarak çiçek bile vergilendi!

Bir İngiliz uzman, «Türkiye, domatesle kalkınabilir» dedi. — Gazeteler —

KALKINMA

Yazısız

BEN DE İNÖNÜ'DEN ÖĞRENDİM!

Hikâye malûm...

Kavga eden taraflardan biri Hoca'ya gelir ve anlatır olup bitenleri. Hoca adamcağızı dinler ve «Sen haklısın» der.

Biraz sonra diğer taraf gelir Hoca'ya, bu defa Hoca onu dinler ve «Sen de haklısın» deyip gönderir adamı.

Hem ona hem ötekine Hoca'nın hak verdiğini duyan karısı kızarak:

— Olur mu Hoca, hem ona hem ötekine haklısın diyorsun, diye çıkışınca bu defa da Hoca:

— Sen de haklısın karıcığım, deyiverir.

Bunun üzerine ifrit olan karısı basar feryadı.

Basar ama, Hoca gerekçesini vermekte gecikmez ve şunu söyler: «Ne yapayım karıcığım, ben de bunu İnönü'den öğrendim; görmüyor musun nasıl davranıyor o da... 27 Mayısçılara siz haklısınız diyor, 27 Mayısçıların karşısında olanlara siz de haklısınız diyor. Bu duruma sinirlenip karşı çıkanlara «Siz de haklısınız» deyip işin içinden çıkıyor!

EN BÜYÜK VERGİ HANGİSİ?..

Son zamanlarda sonra arabalı vapurla İstanbul'un bir kıyısından ötekine otomobil geçirmenin de + 100 zamma tâbi olması üzerine Hoca'ya sormuşlar bu konuda ne düşündüğünü.

— Ben size bir şey söyleyeyim mi, demiş Hoca... Sizler, toplum olarak, en büyük vergiyi bir atın —kır atın— karşıdan karşıya geçirilişi için ödediniz. Bilmem anlatabildim mi?... Atın alınıp Üsküdar'a geçirilişi sırasında ödediniz en büyük vergiyi!

ODUN YERİNE TURİST TAŞIYOR

Hoca, yazları, eşeği ile dağdan odun taşırmış. Malûm, böylece, hem kışlık yakacağını temin eder hem de sattığı odunla birkaç kuruş kazanırmış.

Gel zaman git zaman Hoca bundan vazgeçmiş ve yazları odun taşıdığı görülmez olmuş.

Tanıdıkları sormuşlar:

— Ne o Hoca, sen eskiden yazları eşeğini alıp odun taşırdın, şimdi ise böyle bir faaliyet göstermiyorsun.

— Ee, demiş Hoca, devirler değişti; şimdi yazları eşeğimi turistlere kiralıyorum. Böylelikle hem bizim karakaçan sırtında odun taşıyacağına biraz turist yüzü görüyor, hem de kazandığım parayla kışın mazotlu rahat bir soba yakıyorum, cevabını vermiş.

VARSIN SABUNU GÖTÜRSÜNLER...

Bir gün Hoca ile karısı göl başına çamaşır yıkamaya giderler. Sıra sıra kazanlar kurup ıslatacaklarını ıslatırlar, kaynatacaklarını kaynatırlar.

Tam iki baş sabunlayıp da çıkaracakları sırada, bir karga «gak» der; bir kalıp sabunu almasıyla havalanması bir olur. Hatuncağızın gözleri havada kalır. «Yetiş efendi, yetiş, sabun gidiyor!» diye tepinir durur.

Bunun üzerine Hoca:

— Aldırma karıcığım, varsın alsın; nasıl olsa sabundan çıkan pay kuponları bizde kaldı! cevabını verir.

İÇİNDE OLMAYIN DA...

Sormuşlar Hoca'ya... «Hoca, demişler, parti yürüyüşlerinin neresinde bulunmalı?.. Önünde mi, arkasında mı, yanında mı?»

«Kim?... Bizim partilerin mi?... Vallahi, demiş Hoca, bizdeki partilerin ve onlara ait hiçbir şeyin içinde olmayın da neresinde olursanız olun.»

ŞİMDİ DE ONLAR DÜŞÜNSÜN BİRAZ...

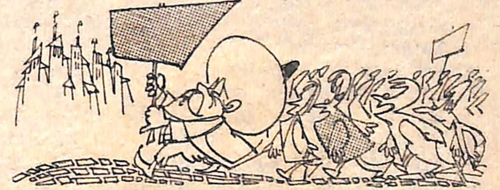
Hoca gençliğinde üniversite öğrencisiymiş. Okumayı da çok arzularmış.

Arzularmış ama, fakülteye girdiğinin daha ilk yılında parasızlık dev gibi dikilmiş karşısına.

Elindeki parayla ne iyi yiyip içebilir, ne adamakıllı üstbaş yapabilir, ne de kitap alacak para ayırabilirmiş.

Gel zaman git zaman bu parasızlık ve haksızlık durumunda bir değişiklik olmamış.

Okumaya istekli olan Hoca fena halde düşünmeye koyulmuş bu işin içinden nasıl çıkabilirim diye.

Düşünmüş taşınmış, bakmış çıkar yol yok.

Bunun üzerine durumu kendininki gibi olan diğer üniverseli öğrencilerle konuşmuş, fikir değiş-tokuşunda bulunmuşlar ve neticede dertlerini dile getirmek amacıyla başlamışlar nümayişe boykota.

Boykot, nümayiş... Nümayiş, boykot... Derken fakülte hemen hemen her gün kapalı.

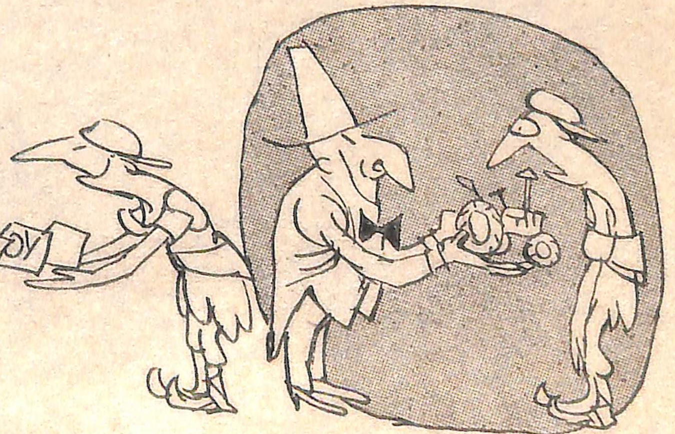
Bu gidişten endişelenmeye başlayan üniversite yöneticileriyle diğer yüksek âmirler bir gün Hoca'yı üniversite bahçesinde gördüklerinde sormuşlar. «Hoca ne olacak bu hal; üniversite her gün kapalı, bu gidişle sen nasıl ve ne zaman fakülte bitirebilirsin?» demişler.

«Hah şöyle,» cevabını vermiş Hoca. «Fakülteyi nasıl bitirebiliriz, hep ben düşünürdüm kara kara, şimdi de biraz siz düşünün bakalım!»

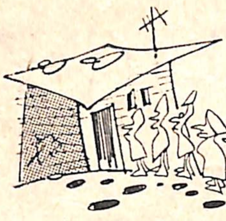
Köylüye mini traktör verilecek. — Gazeteler —

Maksi...

Mini!..

Ekmek elden su gölden

MUZAFFER İZGÜ

HANİ, sağolsun bizim damat, Almanya'ya gittiğinin birinci yılı, ne yaptı, nasıl etti, yurda nasıl soktu bilinmez, bir buzdolabıyla çıktı geldi:

— Kayınbabacığım buz gibi sular içsin, dedi.

— Ulan oğlum, dedim, buzdolabı da hani tam yakışır bu gecekonduya!

Buzdolabı geldikten sonra, oldu bizim ev belediyenin soğuk hava deposu. Etini alan, yoğurdunu alan, dolmasını alan, köftesini alan mahalleli bizim evde.

— Ayşanım huu, koyuver kardeş şunu dolabın bir tarafına!...

Hele akşam üzerleri su isteyenler:

— Ayşanım huu, geçmişlerinin hayrına, bir şişe su!...

Öyle günler oldu, biz içecek su bulamadık; öyle günler oldu, biz dolapta yemek koyacak yer bulamadık... Karım, saatlerce onları yerleştirmeye uğraşıyor:

— Şu Fatmanımların dolması, şu Dilberlerin taze fasulyası, şu Abdi efendinin rakısı!...

Baktım olacak gibi değil, buzdolabı tüm konu komşuya çalışıyor:

— Hanım, dedim, tamam artık, bundan böyle evde yemek pişirmeyeceksin!

Sevindi kadıncağız:

— Ay, totodan para çıktı zengin olduk da lokantalarda mı yiyeceğiz? dedi.

— Evet, dedim. Lokantalarda yiyeceğiz? Canın ne istiyor?

— Zeytinyağlı dolma!

— Tamam, geldii!

Açtım dolabın kapağını, Fatmanımların dolmasından iki tane.

— Hanım, yanına yoğurt ister misin?

— Ayol ne yapıyorsun, günah?

— Bize de günah hanım, bize de! Sen söyle bakalım, köfteye ne buyurulur? Ha, yanına da şu domateslerden ince ince kıyıp? İstersen şu Neriman hanımın karpuzunu da keselim.

— Ay, vallahi olmaz! Ayol hiç karpuz kesilir mi?

İlk günler lokmalar bizim hanımın boğazına dizildi kaldı ama, sonraları o da yemek yapma derdinden kurtulduğu için, bayağı yemek aşırma işinde benimle yarış eder oldu:

— Aaa, vallahi Cahide'nin dolmasına diyecek yok!

— Nuriye hanımın da kabağına!

— Şu Gülsüm'e de bir kızıyorum ki ayol, yağ koymuyor yemeklerinin içine!

— Almayalım hanım... Söyleyelim kendisine, ya yemeklerinin içine doğru dürüst ya koy, ya da bundan böyle senin yemeklerine buzdolabında yer yok diyelim!...

İlk kez aşırılan dolmaların farkına varan, Atiye'nin sekiz yaşındaki veledi oldu:

— Hüseyin amca, bu dolmalardan iki tanesi eksik. Onbeş taneydi, içinde onüç tane kalmış, dedi.

— Sus ulan sus, dedim, alma o uğursuz rakamı ağzına!

— Valahi amca iki tanesi eksik, hem en irileri.

— Haaa, bak bi tane çekersem, sen de, dolmaların da yeri öpersiniz haaa... Hem dolmalarını al sevabına buzdolabına koy, hem de tut hırsız çık, bu kadarı da fazla hani. Söyle ulan annene, bundan böyle dolma molma göndermesin buzdolabına, anladın mı?

Devrisi günü Atiye hanım, elinde köfte tabağıyla çıkageldi.

— Yok komşu, dedim, koyamıyacağız!

— Ayol siz çocuğun sözüne ne bakıyorsunuz?

— Hiç olur mu canım, Allah Allah!...

— Vallahi, dedi Atiye hanım, komşu hakkı diye bir şey vardır, bakın şu köftelerden beş tanesini yemezseniz gözüm kör olsun ki hakkım kalır, yiyin âfiyet olsun!...

O günden sonra mahalle parolayı öğrendi. Tabağını getiren, daha uzatırken tembih ediyordu:

— Dolmaların ikisi sizin, âfiyet şeker olsun!

— Köftelerin dördü sizin, anamın ak sütü gibi helâl olsun!

— Annemin selâmı var, yoğurttan üç kaşık alsınlar, helâl olsun dedi.

— Şunlar dolaba konacakmış Hüseyin amca, şu hıyar da sizin!

— Babamın selâmı var Hüseyin amca, söyle Hüseyin amcana şişeden bir bardak şarap koyup âfiyetle içsin dedi.

Ossat anladım ki, Muhacir Memet şarabına su katıldığının farkına varmış.

Çok şükür Allaha, biz boğaz derdini böyle halletmişken, bu kez damat Almanya'dan bir televizyon makinesiyle çıkageldi.

— Haa, dedim, oğlum Rüstem, bir bu makine eksikti.

— Canım, ara sıra yayınlar oluyormuş, seyreder eğlenirsiniz!

— Bu nesi?

— Anteni!

— Dama mı konacak?

— Evet.

— Ulan, ya damı başımıza göçürürse? Dayanır mı bu evin damı buna?

Neyse, televizyonu da kurduk. İlk program günü tüm mahalleli doluştular eve. Bahaneleri de gayet basit:

— Hayırlı uğurlu olsun!

Eh, kalkmışlar, evine misafir gelmişler, şeker de vereceksin, çay da vereceksin, kahve de vereceksin... Verdik...

Devrisi günü ev, daha ilk akşamdan dolmaya başladı.

— Ayşanım huu, prooram var mı?

— Var komşu var, buyrun!

Bir yığın çocuk, bir yığın kadın, bir yığın erkek, ekranın önünde gözlerini dört açmışlar televizyon seyrediyorlar...

Üçüncü günü, dördüncü günü, beşinci günü... Hanımı aldım karşıma:

— Bana bak hanım, bunlara ne şeker dayanır, ne çay, ne de kahve, dedim. Çocuklar dersen, üç güne kalmaz tuvaleti doldururlar. Bunun kolayı var, sen işi bana bırak!

— Aman kalblerini kırma!

— Kırmam kırmam!...

O gece, programın en iştahlı yerinde televizyonu kapatıp:

— Çok muhterem televizyonsever komşularım, dedim. Bundan böyle televizyonu bedava tarafından değil, bir ücret karşılığında seyredebileceksiniz. Askerler, çocuklar 25 kuruş, başıbozuklar 35 kuruş... İçeriye biletsiz girmek yasaktır. Dışarıya çıkan içeriye giremez. Aile reisliğince, içeride sigara içilmesi yasak edilmiştir. Gündüzleri üç aylıktan, geceleri dokuz aylıktan küçük çocukların getirilmemesi rica olunur.

Kimseden ses çıkmadı. Program günü bir de baktım millet kuyrukta.

— Ulan aman, bu iş iyi be!...

25 kuruşunu, 35 kuruşunu aldığımı içeriye bıraktım...

Aradan bir kaç gün geçti, mutfağın kapısına bir kilit, hemen oracığa hanımı oturttum, önüne de iki kasa gazoz:

— Sen büfeyi hanım, ben içeriyi!..

Televizyon programı başlar başlamaz, içerisine fındık fıstık külâhlarını dizdiğim tepsiyi elime alıp, haydi bir dolaşıyorum arada:

— Çekirdek var, nohut var!...

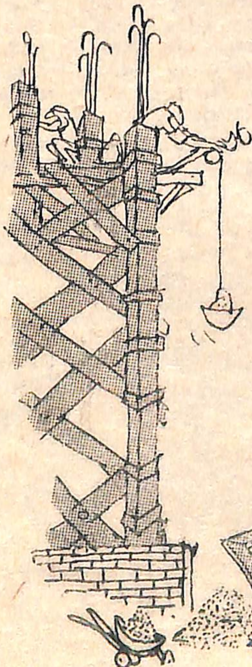
Millet dayanıyor çekirdek nohuda. Çekirdek nohudu yiyen susuyor, bu kez dayanıyor gazoza...

Allah bin bin bereket versin, gece de otuz kırk liraya para demiyoruz. Hele şimdi yaz da geldi ki, çıktık açıkhavaya, artık bilet bulamadım, içeriye giremedim endişesi de yok mahalleli için...

Ekmek elden su gölden yaşayıp gidiyoruz işte!...

Muzaffer İZGÜ

Plâjlara zam yapıldı. — Gazeteler —

KUM BANYOSU!

KURTULDU

**Ömür boyunca
«Yâ sabır» çekti
İlk karısı huysuzdu
İkincisi çirkin
«Allahın hakkı üçtür» dedi
Bir daha evlendi
Bu hepsinden baskın çıktı
Daha doğrusu hepsinden azgın
Gece gündüz başının etini yedi
Adamın.
Biçare son defa
Derûnu dilden
Tâ gönülden
Bir «Yâ sabır» çekecekti
Dünyadan elini eteğini çekti.**

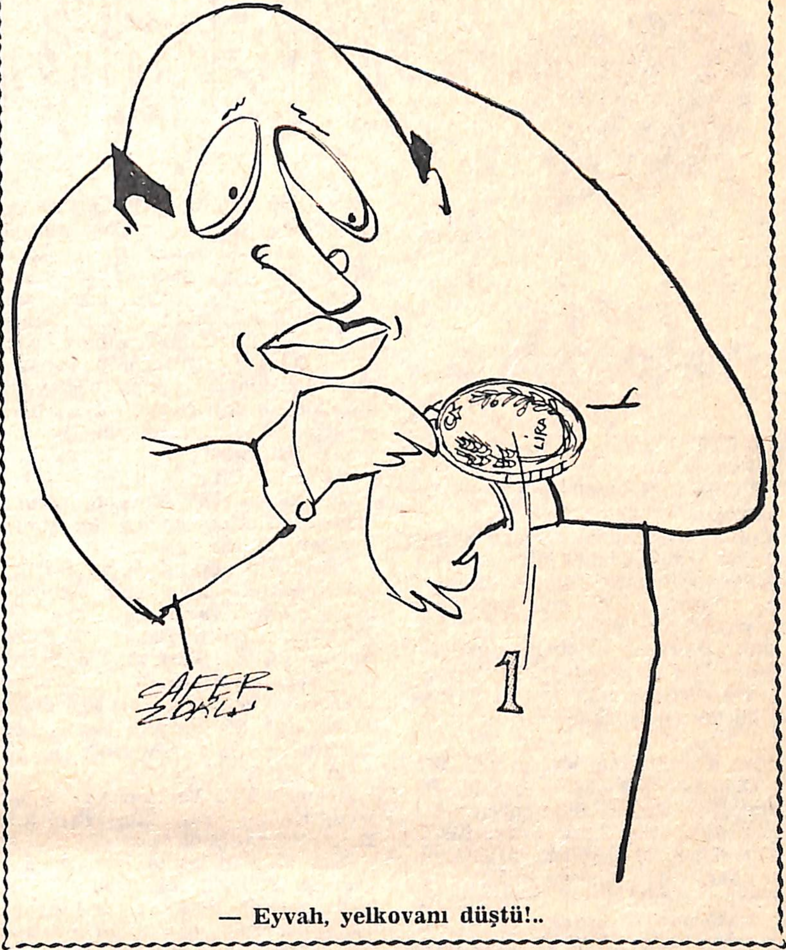
AHMET BEYİN HUYU

**Kimi geçim telâşesinde
Kimi seçim telâşesinde
Telâşesiz insan olmaz
Örneğin Ahmet bey de
Oyun telâşesinde
Ahmet bey aday değil,
Onun bildiği
Pişpirik, kaptıkaçtı
Oy değil
İlâhi Ahmet bey
Senin huyun huy değil!..**

Siyami ÖZEL

Meclis koridorundan başkent kulislerine..

AKBABA, sevgili okurları için başkent ekibini kuvvetlendirmeyi düşündü. On yıl öncesinde parlâmento muhabirliğimizi yapan Ali Örsan'ı ve arkadaşlarını bu işle görevlendirdi. Yaz sıcaklarına bakmadan politika kazanını başkentte kaynatan politikacılarımızı önümüzdeki haftadan başlayarak anahtar deliğinden ve kulis köşelerinden gözleyecek, izleyecek ve izlenimlerini yazacak olan Ali Örsan'ın başlangıç yazısını sunuyoruz.

— Eyvah, yelkovanı düştü!..

ESKİ MECLİS - YENİ MECLİS - ANAYASA

«Sen kim gelesin Meclise yer mi bulunmaz»
NEDİM

YANGIN MERDİVENİ

SON kez Meclis'ten çıktığım gün on yıl öncesiydi.

Ama yanlış anlaşılmasın.

Meclisin bizim için iki önemli kapısı vardır:

Birinden milletvekilleri girip çıkarlar..

Ötekinden Meclis muhabirleri..

Birinci kapıdan girenler genellikle dört yılda bir çıkarlar.

İkinci kapı müşterileri için böyle bir kayıt yoktur. Hâlâ mesleğimizde nice temelliler vardır ki parlâmentonun ellinci yıldönümü kutlanırken, şimdi müze olan eski Büyük Millet Meclisinde basına ayrılan locada «onursal konuk» sıfatıyla oturmuşlardır.

Sözün kısası, parlâmentonun —yâni Büyük Millet Meclisinin— birincisinde de ikincisinde de, eskisinde de yenisinde de, gazeteciler milletvekillerinden daha çok oturmuşlardır. (İsmet Paşa hariç).

Ve gazeteci, yüksek manzaralı, lâtif görünüşlü basın locasından aşağıya baktığında, dört yılda bir değişenleri seyreder. (Sözümüz meclisten dışarı, dört yılı beklemeden gün aşırı değişen gazeteciler de vardır ya neyse...)

Birinci Büyük Millet Meclisini ellinci yıl töreninde gördüm.. şimdi müze. İkinci Büyük Millet Meclisi binasını 1960'tan önce gördüm.. şimdi CENTO. Üstelik görmekle kalmayıp biraz da girdim. 1960'tan önce bu binaya milletvekilleri Ankara Palas'a bakan cümle kapısından, gazeteciler de Rüzgârlı Sokağa bakan yangın merdivenlerinden girerlerdi..

Yine yanlış anlaşılmasın, bendeniz yangın merdivenlerinden girenler arasındaydım.

YASALARIN ANASI

Eveeet, ne diyorduk?

Birinci Meclis, sonraki Meclis ve şimdiki Meclis.. arada bir de Kurucu Meclis.

On yıl önce arka taraftaki basın kapısından terkettiğim Kurucu Meclis binasına, veya en yeni Meclis binasına şimdi AKBABA muhabiri olarak yine arka kapıdan girdim.

Kurtuluş Savaşından bu yana Meclis binaları gittikçe güzelleşmiş, gittikçe lüks bir havaya bürünmüşlerdir.

Şimdi Meclis binası da güzel mi güzeldir.

Girer girmez basın kapısından, tıpkı eskiden olduğu gibi, bir polis, bir koridor, bir polis, bir koridor daha..

Birinci polisle ikinci polis arasındaki dar koridorda gazeteciler, ikinci polisten sonraki geniş koridorda milletvekilleri oturmakta! Şimdi çifte Meclisli olduğumuzdan milletvekilleri arasında tabiî veya tabiî olmayan senatörler de serpilmiş bulunabilir.

Her iki koridorun sağına düşen kapılar, eskilerin «Heyet-i Umumiye», yenilerin de «Genel Kurul» dedikleri büyük salona açılır. Bu büyük salonda büyük işler ve de yasalar görüşülür. Fakat içeriye çay, kahve, gazoz servisi yapılamadığından yasaları görüşen sayın parlâmenterler genellikle koridorları tercih ederler. Üstelik koridorlardaki koltuklar yayılmaya daha elverişlidir.

Arada bir içeri girildiği, el kol kaldırıldığı da olur elbette..

Bazıları da gövde koridorda, kol salonda; kapı aralığından da oy verirler.

İşte sizlere Akbaba muhabiri olarak buralardan haberler ileteceğiz.

On yıl önce bu salonlarda yasaların anası görüşülüyordu.

Bakalım şimdi n'apılıyor.

KORİDOR DEYİP GEÇMEYİN

Mermer koridorun müştemilâtı geniş kenarlı maroken koltuklar, üzeri mozayikli masalar ve içi çakıl taşı dolu modern sigara tablalarıyla kauçuk fidanı taşıyan saksılardan ibarettir.

Meclise ilk kez gelen milletvekilleri, sigaralarının küllerini dökmek için önceleri kauçuk saksılarıyla çakıl taşlı seramik tablalar arasında bir hayli bocalarlar ama, zamanla ve kıdemli milletvekillerinin öğütleriyle her ikisinin de gereksiz olduğunu kavrayıp, temiz mermer zemin üstünde izmarit söndürmenin zevkine varırlar.

Meclisin bu koridoru ve koridordaki maroken koltuklar, genellikle milletvekillerinin seçmenleriyle halvet olmasına yarar.

Her ne kadar koridorun girişinde Lâtin harfleriyle «Sayın milletvekillerinden başkalarının» girmelerini yasaklayan tabelâlara rastlanmaktaysa da seçmenlerde ve seçilenlerde okuma yazma mecburiyeti fuzuli sayıldığından tabelâyı yazanlar boşuna emek harcamışlardır.

Koridorun mimarî havasını böylece belirledikten sonra insanî havasına kısaca bir göz atalım:

Kahve ocağının yanı başındaki uzun koltukta bir milletvekili, çevresinde ise biri yaşlı, beşi orta yaşlı altı seçmen oturmakta.

Orta kulağımızı kabartıyoruz:

Yaşlı seçmen, sol yanağında şark çıbanı bulunan kaytan bıyıklı milletvekiline orta yaşlıları tanıtıyor:

— Bu büyük oğlan yukarıki fabrikaya bakar, onun güççüğü aşşağıdaki un fabrikasını kollar, sağında oturanı dere kenarındaki çiftliği gözetir, onun da aha şu güççüğü yamaçtaki tarlaları işletir...

Yaşlı seçmen dört oğlunu tanıtır; köşede büzülmüş beşinci oğlundan söz açmaz.

Milletvekili:

— Pekiy bu ne yapar?

— Haa, o mu, onun kafası pek çalışmaz da okuttuk.

SERBEST KÜRSÜ

Meclis koridoru, aynı zamanda kürsüye çıkma fırsatı bulamayan milletvekillerinin fikirlerini serdettikleri bir serbest kürsü niteliği taşır. Bu fırsatı dört yıllık süre içinde bulamayan ya da kullanamayan milletvekillerinin sayısı hiç de az değildir. Bu tip milletvekillerine:

— Niçin konuşmuyorsun? diye sorarsanız, sözün gümüş, sükûtun altın olduğu yolundaki atasözünden dem vururlar.

Ama bu tipleri fazla kınamamak gerek.

Ünlü fizikçi Newton'u Meclise sokmuşlar, o bile dört yıl süresinde bir kere söz almış ve sadece bir tek cümle söylemiş:

— Lûtfen Meclisin penceresini kapasınlar, soğuk geliyor.

BEŞİK...

Sevgili okurlar, Meclisimizi tanıdık yeteri kadar.. gelecek haftadan başlayarak görevimizi yürütmek için elimizden geleni yapacağız.

Bundan on yıl önce Yusuf Ziya Ortaç üstadımız bize:

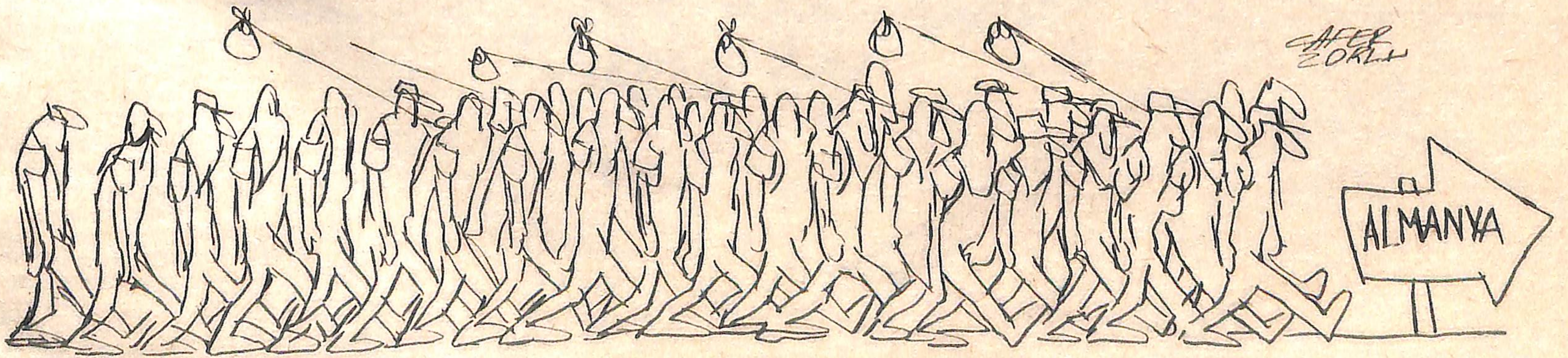
— Akbaba bir beşiktir, Bâbıâli'de bu beşikte sallanmayan yoktur, herkes bu beşikten büyür.. demişti.

On yıl geçti aradan...

Beşik yine aynı beşik, ve biz biraz daha büyümüş olarak sallanmaya devam ediyoruz.

Parlâmentoda uyuyanların ninnisini dergimizin beşiğinden sizlere duyurmak üzere gelecek haftaya...

Ali ÖRSAN

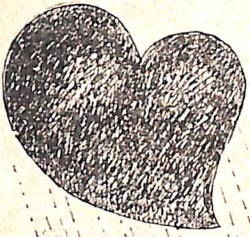

Ayaklanma!..

AŞK DERSLERİ:

Meteoroloji

ŞEMSİ BELLİ

METE: Filinta gibi bir delikanlıydı.

Orhan: Makinalıtüfek gibi bir babayiğit.

Lolita: «Vurma avcı, vurma! Ben bu dağın meralıyam!» diye diye dolaşmasına rağmen, filintalı bir avcının tutkusu içinde kıvranan çevik bir ceylân gibiydi.

Jale: O, ancak makinalı tüfeklerin yaylım ateşiyle avlanabilecek türde, Bengal ormanlarının esrarlı havasına bürünmüş, korkunç bir dişi parstı.

Kader, allem etti, kallem etti, Mete - Orhan - Lolita - Jale dörtlüsünü aşkolojik ortamın bilinmeyen bir noktasında karşı karşıya getirdi.

Oturdular, konuştular, halleştiler, elleştiler, söyleştiler ve kişilerle dişiler arasındaki iklim ayrıcalıklarını, kişilerin ve dişilerin iç ve dış dünyalarındaki genel ve özel hava şartlarını tüm detaylarına kadar incelediler... Tesbit ettiler... Ve belirli kurallara bağladılar...

İşte... Mete - Orhan - Lolita - Jale dörtlüsünün ortaya çıkardığı bu kurallar topluluğuna —onların adlarını ve anılarını ansıtan ve yansıtan bir deyimle— Mete-Oro-Lo-Ji denilmektedir.

Meteoroloji, çok dalgalı bir bilim dalıdır. Aşk evreninde yolculuk yapacak kişiler ve dişiler, eğer «Meteoroloji» bilgisinden yoksun iseler lodosta biribiriyle çarpışıp parçalanan zarif kotralar gibi darmadağın olmaları, batıp gitmeleri, işten bile değildir. (Cıvıl cıvıl dalgaların kucağında oynaşıp durmak varken, yengeçlerin ve istakozların cirit attığı su diplerinde batık gemi enkazı olmak istemiyorsanız, lütfen iskele - sancak - alabanda, bana doğru yaklaşınız!... Aşk iskelesinin önünde demir atıp, halatınızı yüreğimin kenarındaki halkalara sıkıca bağlayınız. Ve.. Meteoroloji Dersi'ni diğer derslerden daha farklı bir ilgi ve dikkat ile izleyiniz!...)

MEVSİMLER:

Duyguların aşk çevresinde dönmesinden ve sönmesinden mevsimler meydana gelir.

Dünyadaki dört mevsime karşılık, aşk meteorolojisinin iklim bölümünde 14 mevsim vardır:

İlkbahar, Altın Bahar, Portakal Baharı, Çilek Baharı, Tül Bahar, Gül Bahar, Dul Bahar.

Yediveren kayısı gülleri gibi renkli ve kokulu olan bu yedi bahar mevsiminden sonra 6 mevsimlik yaz dönemi başlar:

Turuncu Yaz, Kırmızı Yaz, Vişne Yazı, Eflâtun Yaz, Mor Yaz, Kor Yaz.

«Kor Yaz» ın bitimi, korların küllenmesi, küllerin soğuması ile aynı tarihe rastlar. Ve artık yaz mevsimleri sona ermiş, aşkın son mevsimi olan «Sonbahar» başlamıştır.

Aşk ikliminde «Kış» diye bir mevsim yoktur. Çünkü gerçekten kış başladığı zaman ne aşk kalmıştır, ne de iklim. (Dersimizin kapsamı dışında kalan bu sevimsiz konuyu ve bu sevimsiz mevsimi fazla merak ediyorsanız «Haminne» lerinizden, ya da Büyük Dedelerinizden öğrenebilirsiniz!)

HAVA ŞARTLARI:

Hava sözcüğü «Hava» anamızdan kalmıştır. Hava Anamızın incir yaprağından hazırladığı mayo, o zamanlar yeni moda çeşitlerine pek meraklı olan «Âdem» Babamız tarafından ilgi ile karşılanınca «Hava Ana» mızın havası birdenbire değişivermiş, «Âdem» in badem bıyıklarına bakarak duygulanıvermiştir.

Aşk Meteorolojisinde hava şartlarını, hava basıncını ve hava-lanmayı inceleyen bölüme «Havaiyyat» adı verilir.

Her kişinin ve her dişinin bir havası vardır: Kimi bahar meltemleri kadar tatlı ve ılık, kimi Mart dokuzundaki «Koca Karı Fırtınası» gibi «Kaynanolojik» tir.

Genel olarak havalanma, İlkbaharda başlar, Altın Baharda gelişir, Portakal Baharı'nda hızlanır, Çilek Baharı'nda en çalkantılı bir döneme girer.

Bembeyaz gelin duvakları, teller ve tüllerle başlayan «Tül Bahar» mevsiminden sonra «Hava-lanma» gittikçe durgunlaşır... Periyodik esintilerle Gül Bahar ve Dul Bahar mevsimlerine kadar sürüp gider.

Dul Bahar aylarından sonra sıcak hava ile soğuk havanın birdenbire yer değiştirmesi üzerine yepyeni ve de pek tehlikeli bir havalanma başlar. (Akrobasi uçuşları yapan jetlerin ses duvarını aşması ne kadar olağan ise, «Dul Bahar» mevsimindeki şahlanmış kısrakların nefes duvarını aşması da o derece olağandır!)

Havaların ve havalanmaların en güzel gittiği mevsimler Turuncu Yaz, Kırmızı Yaz, Vişne Yazı ve Eflâtun Yaz'dır

Görüş mesafesi dörtte üç açıktır. Aşkokümülüs bulutları bütün sırları gölgeleyecek kadar yoğun ve ketumdur. Rüzgârlar saatte yüz aşkometre hızla yatak odasına doğru eserler. Kaprislerin karayel fırtınası, çekingenliklerin keşişleme esintisi yoktur bu dönemde.

Bu dönemin en tehlikeli hava değişimi, dönem başında ortaya çıkan «Yaş Dönümü Fırtınaları» dır

Kadınların 39, erkeklerin 59 yaşından sonra girmiş oldukları psikolojik ortam, meteorolojik hava şartlarıyla birleşince boralar tayfuna, fırtınalar kasırgaya dönüşür.

Gönül çatılarındaki kiremitler uçar, duyguların bahçesindeki en nâdide ağaçlar sapır sapır devrilir. Hayat penceresinin camları, çerçeveleri şangır - şungur parçalanır... Ve mevsimler «Mor Yaz» dan «Kor Yaz» a, Kor Yaz'dan Son Bahar'a doğru yönelir.

Son Bahar, aşk meteorolojisinde yağış mevsimidir. Sulu kar mevsimidir. Sağnak mevsimidir. (Araçlarınızın yolda kalmaması için zincir, takoz ve çekme halatı ile birlikte yedek benzin bidonlarınızı da beraberinizde taşımayı unutmayınız. Yakıtını son damlasına kadar tüketmiş araçları, yolun sonuna kadar çekebilecek hiçbir halat, hiçbir güç —maalesef— mevcut değildir!...)

KAVAK YELLERİ:

Çok tatlı bir esintidir. Genellikle her yaşta ve her mevsimde meteorolojik etkileri aynıdır: Havalanmış kavakların dallarını titretir.. havalı «Selvi» lerin burçlarını okşar. Yaprakların dokusuna hayat, en köhnemiş kavakların bile kabuğuna serinlik verir.

(Kavak yelleri'nin esintisine kapılmamış kavaklara rastlarsanız, gözünün yaşına bakmadan kesiniz. Atınız bir hızarcının önüne. Dilerse döşeme tahtası yapsın, dilerse kereste yapsın köhne yapılar için... Fakat... sakın ha, mini etekli selvilere dokunmayınız!... Onların başında esen kavak yelleri, sizin yelkenlerinize hız, yüreğinize serinlik verecektir!)

Her güzelin bir havası, her tepsinin baklavası vardır. Çatalınızı baklava dilimine batırmak için, nasıl ki tepsinin arz ve tûl dairelerini hesaplamak zorunda iseniz, güzellerin ve güzelliklerin de havasını önceden koklamak ve yoklamak zorundasınız.

Örneğin «Altın Bahar» mevsiminde yaşayan bir mini mini sevgilinin, bir mini etekli güzelin havası, «Hava Tahmin Raporları» nın ölçülerine sığmayacak kadar değişiktir. Tıpkı İstanbul'un havası gibi!

Bir bakarsınız, kavak yellerinin esintisine kapılmış sevimli bir sandal gibi üstünüze üstünüze gelmektedir. Gözleriyle «Geeeel!... Geeeel!...» eyler.. dilleriyle gizli gizli el eyler... Sizi ipek ipek dağıtıp tel tel eyler...

Fakaaaat... Siz daha sandalın küreklerine el atmadan.. bir de bakarsınız ki ters yönden bir kara yel esmiş.. bütün umutlarınız alabora olmuş...

Güneş açar şakır şakır, inanmayınız.. çalımların, nazların, dişisel cilvelerin sağnağı altında sırılsıklam ıslanabilirsiniz...

Dolu yağar dom-dom kurşunu gibi: «Ben bildiğiniz kızlardan değilim!», «Ben sevmeyi bu anlamda anlamıyorum!», «Lûtfen.. lütfen.. ellerinizi çekiniz... Beni bir daha göremezsiniz sonra...» Ve daha birçok çeşit çeşit dolular, karlar, kasırgalar çıkar karşınıza... İnanmayınız... Dom-dom kurşunları hedefine ulaşmadan hava durumu değişebilir: Yapmacık fazilet özentilerinin yerini arzu dolu, duygu dolu özleyişler alabilir...

Bazı genç kızlar pek havalıdır. Bazı kadınların da kendilerine özge bir «hava» sı vardır. Hava'lı genç kızların barometrik özelliklerini, ilginç kadınların özel «Hava» sını aşk meteorolojisinin manyetik araçlarıyla tesbit etmeyen budala erkekler çoğu zaman hava alırlar...

DERS DIŞI ÇALIŞMALAR:

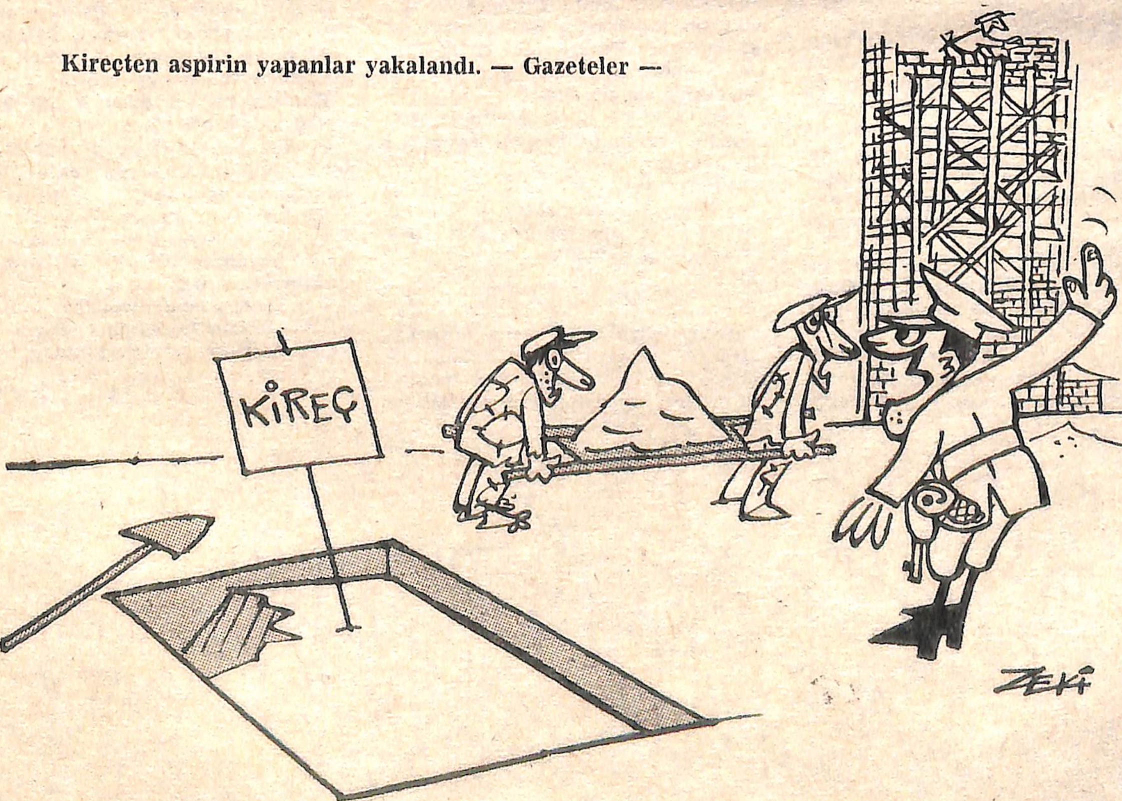
1 — «Havai gönüller» sözünden ne anladığınızı açıklayınız.

2 — Koca Karı Fırtınası ile kaynanalar arasındaki meteorolojik ilişkileri inceleyiniz.

3 — Evlilik ile bekârlık arasındaki duygusal hava basıncı ayrıcalıklarını aşkometrik ve barometrik ölçülerle hesaplayınız.

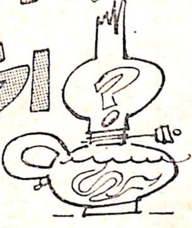
Şemsi BELLİ

Kireçten aspirin yapanlar yakalandı. — Gazeteler —

— Çıkıp bakacam... Eğer bina değil, aspirin yapıyorsa yandınız!..

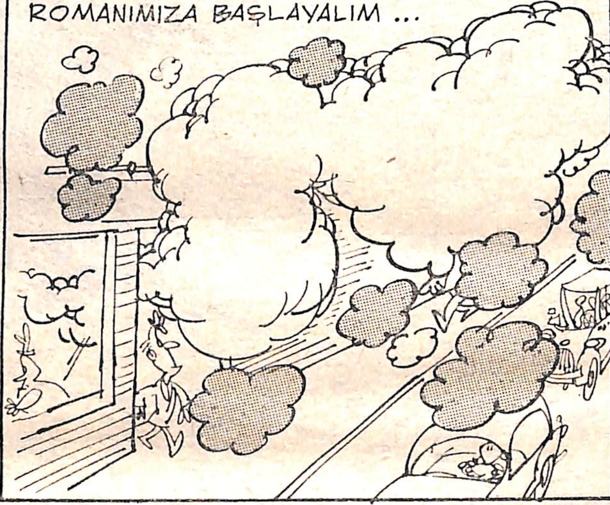
Selâhattin'in lâmbası

YAZAN: **SUAVİ SÜALP**

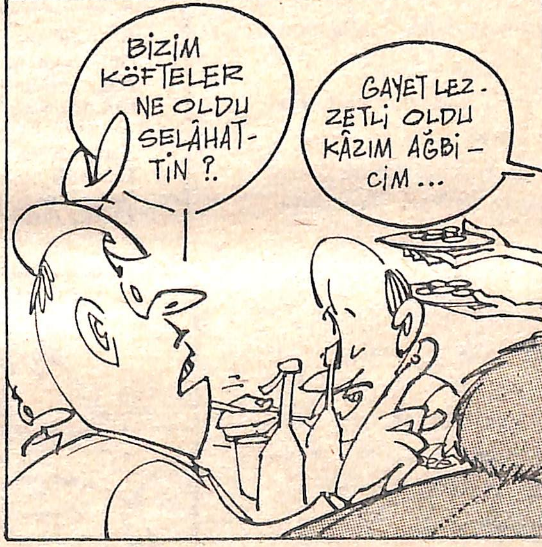
ÇİZEN: **SEMİH BALCIOĞLU**

BİLİRSİNİZ, HERKES YAPAMADIKLARINI YAPACAK BİR KUDRETE SAHİP OLMAK İSTER... BU ÖYLE BİR KUDRETTİR Kİ, HERKESTEN DAHA ÜSTÜN, HERKESTEN DAHA ZEKİ, HERKESTEN DAHA KUVVETLİ OLMAK ARZUSUNUN YAĞLI KAĞIDA SARILMIŞ BİR ŞEKLİDİR... İŞTE BURADA BÖYLE BİR KUDRETE SAHİP OLABİLECEK KİŞİNİN BAŞINDAN GEÇENLERİ SİZLERE ANLATACAĞIZ... EVET, KAHRAMANIMIZ SELÂHATTİN'İ SİZE TANITMAK İÇİN İSTERSENİZ BİR DOLMUŞLA SİRKECİDEKİ MEŞHUR RUMELİ KÖFTECİSİNE GİDELİM.

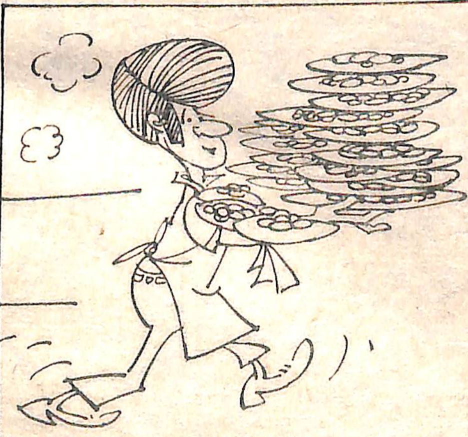

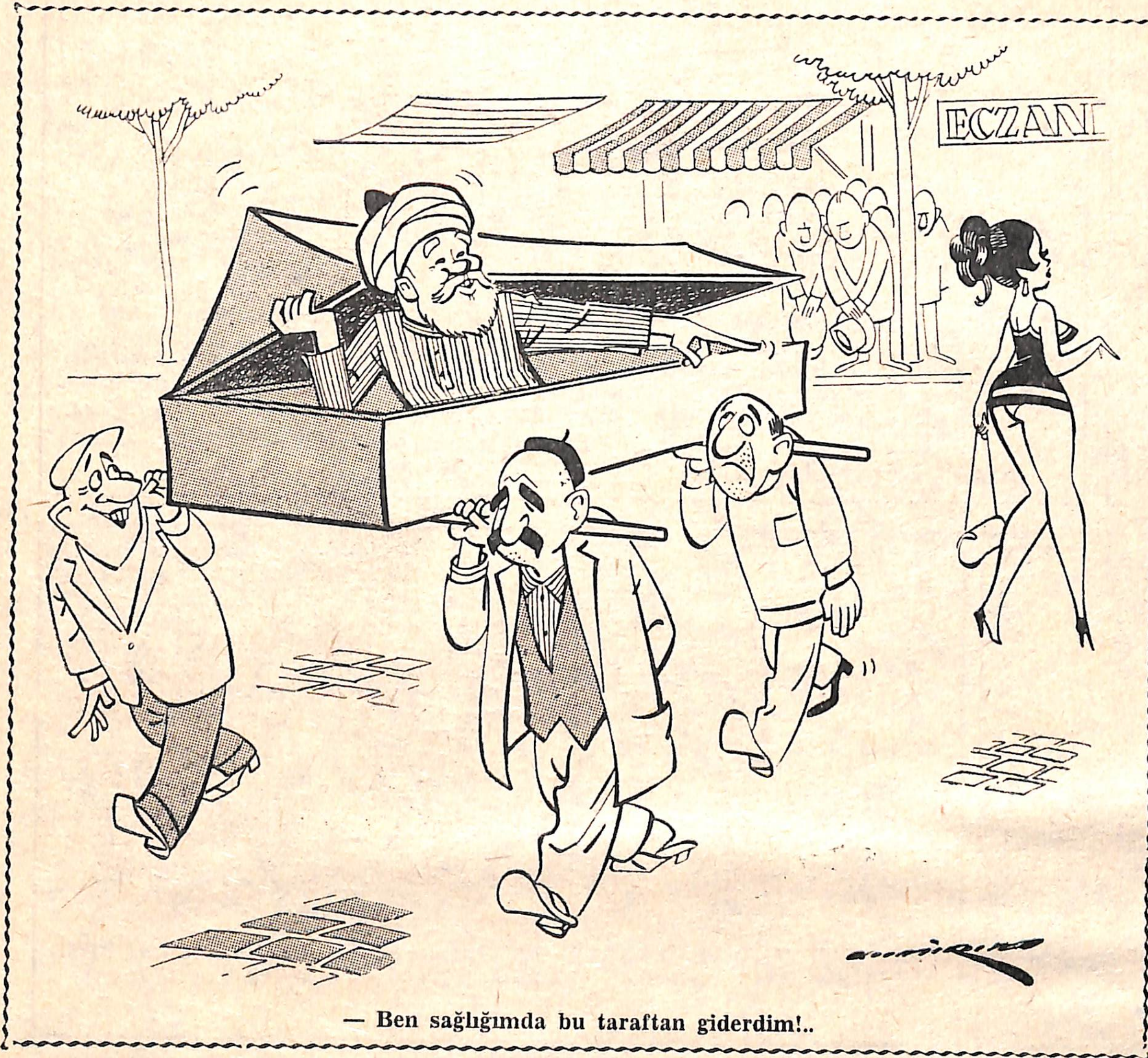

Nasreddin Hoca Haftasında: Pîr

— Ben sağlığımda bu taraftan giderdim!..

— Hâlâ «Bana gözükme de, kime göz

yedi

PAZARTESİ

Gönderin bize

Bendin çıkışını tıkayan iki deli, köyü üç gün susuz bırakmış.

Adamlar raporlu falan da değillermiş hani. Susuz kalan köylü «Bu işi aklı başında olan yapmaz» demiş, olayın kahramanları «Deli» damgasını yemiş.

Oldu olacak boşuna hastane falan aramasınlar. Yollasınlar İstanbul'a. Eh, su konusunda biraz tecrübeli de sayıldıklarına göre onlardan iyisini bulacak değiliz a. Hemen kayıtlarını yaparız, evraklarını tamamlarız, iyi bir maaşla Sular İdaresine yollarız. Kadroda böyle değerli elemanlar bulunmazsa eğer, suyumuzu kim keser?

SALI

Ne atmalıydı?

Belediye Başkanlığında ikinci yılını dolduran Atabey, bol bol göbek atmış.

Çok görmemeli. İstese de başka bir şey atamazdı ki garip.

Nutuk atmaya kalksa, millet doydu. Dinleyen çıkmaz.

Temel desek, kasa tamtakır. Kazma kürek alacak para çıkışmaz.

Lâf atmaya kalksa, aldıran olmaz.

Eee, koskoca başkana da silâh çekip nâra atmak yakışmaz a.

Ruhsatsız yapılara bakar, şehrin Bitpazarı'na dönen caddelerine bakar, çöplüğe dönen sokaklarına bakar, biribirini tutmayan kontrolsuz fiyat etiketlerine bakar, bir masanın üstüne çıkıp, «Sek-sen, dok-san, yüz! Ooooh, yallah yallah» diye gerdan kırıp göbek atar!

ÇARŞAMBA

Bayağı kolaymış

Hükûmeti, Bakanları, trafik görevlilerini, trafik kazalarını azaltmak amacıyla kurulan dernekleri yıllardır kara kara düşündüren bir sorunu, İETT. elemanlarından biri kökünden halletti şükür. Ve hemen sırrını açıkladı: «Kapalı salonda çalıştırılan şoförler, hiç kaza yapmıyorlar.»

Tüüüh, gördünüz mü ne kadar kolaymış trafik kazalarını önlemek.

Haydi öyleyse... Arabalar salona, yayalar sokağa...

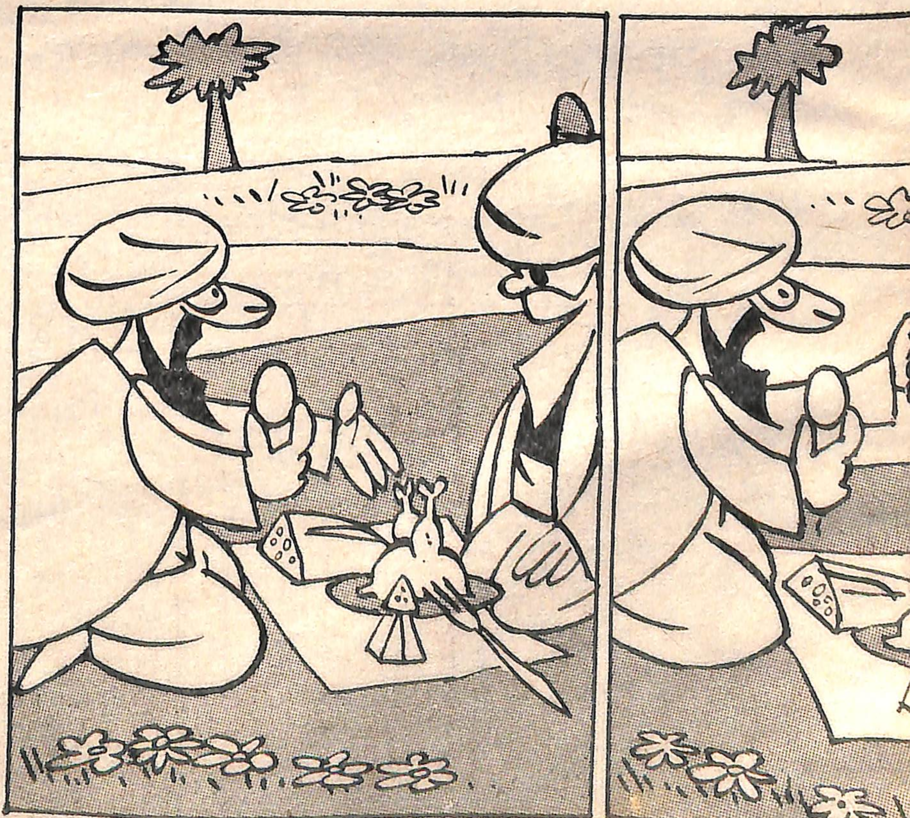
**Gel, katıksız neşenin mümtaz temsilcisi, gel
Gel, ey deryalar gibi engin, derin kişi, gel
Dağıt efkârımızı ince nüktelerinle,
Gel Hocam, teşrifinle ihya et geçmişi, gel..**

**Sana ihtiyacımız her devirdekinden çok
Unuttuk gülmeyi de, baksana neşemiz yok
Gerçi envai türlü soytarılar var amma,
İnsanı insan yapan nüktelerden bir iz yok..**

Nasreddin Ho

Siyam

**Ne demiş göle maya
«Mümkün değildir an
Günümüz vaatleri işt
Diyorlar ki: «Vatanda**

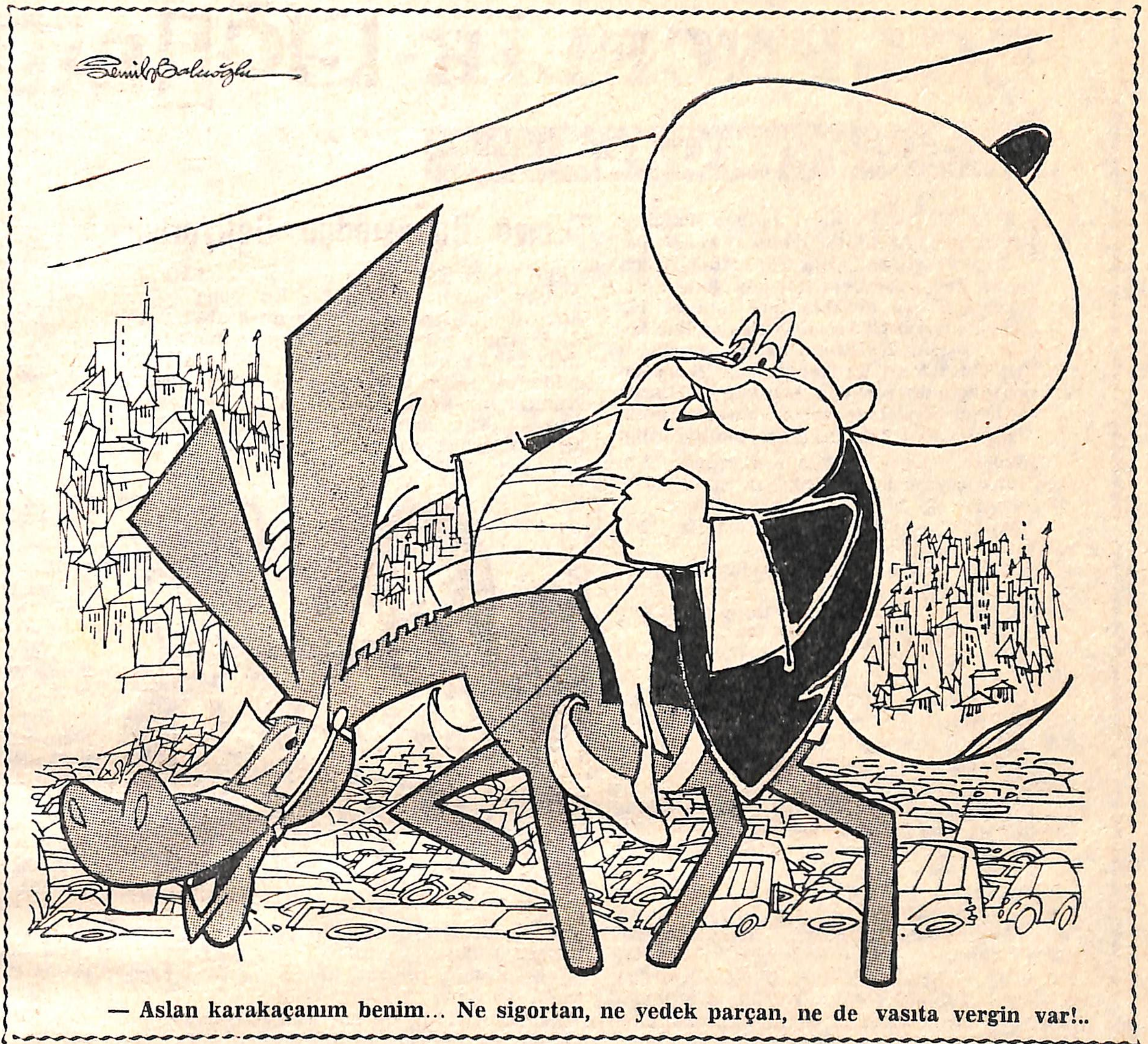
— Doğrusu ayıp ediyorsun Hocam! İnsan, misafirine yumurtayı verip kendine tavuğu alır mı?..

— Peki, sen olsan ne
— Ne yapacağım Ho
rir yumurt

miz, üstadımıza saygılarımızla!

...rsen gözük» diyecek misin Hocam?..

— Aslan karakaçanım benim... Ne sigortan, ne yedek parçan, ne de vasıta vergin var!..

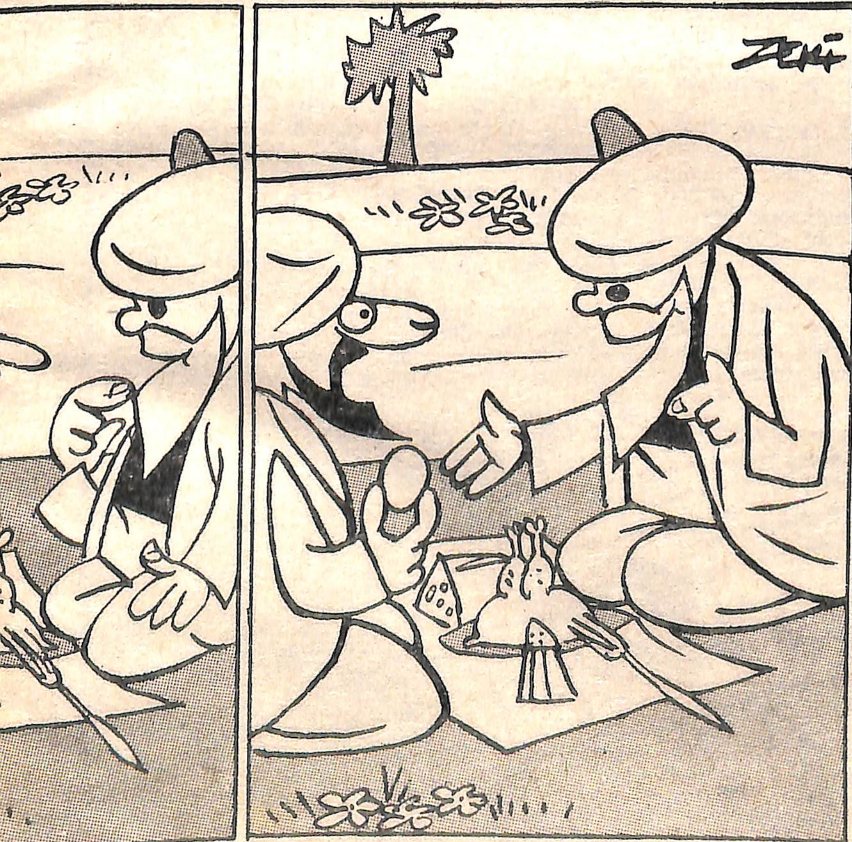
...a dörtlükler

...ZEL

...ken bizim Hoca?
...a yanılıp tutarsa?»
... söz gibidir,
...anıp da yutarsa...»

Hoca'nın her sözünde mutlak bir hikmet vardır
Hikmetinde daim bir üstün kıymet vardır
Bu emsalsiz ummana dalıp yunmak gerekir
İçimizde Hoca'ya sonsuz bir minnet vardır.

Sensin Türk ulusunun pırıl pırıl zekâsı
Sensin gelmiş, gelecek filozofların hası
Çok kişiler tanıdık güldürü alanında
Sensin mizahımızın asıl ağa babası!..

...ardın?..
...Tavuğu sana ve-
...ım!..

— Öyle ise neden beni ayıplıyorsun.. Ben de öyle yapmadım mı?..

PERŞEMBE

Dalgınlık işte

Roma'daki hastanelerin birinde yedi yıl çalışan sahte doktor, bu süre içinde binden fazla hastayı ameliyat edip hayata kavuşturduktan sonra yakalanmış.

Yakalanır elbet. Doktorlukta sahtekârlık söker mi? Adamın hasta muayene edişine bakarlar, teşhis koyuşuna bakarlar, ameliyat edişine bakarlar, bir kaç operasyondan sonra ortalıkta makas, bıçak eksilmedi mi, sahte doktor olduğunu şıp diye çakarlar.

Operatörün gerçeği, işinden belli olur. Ameliyat ettiği hastaların vücutlarında unuttuğu pensler, makaslar, çekiçlerle, bir oto tamirhanesi kurulur. Bir yıl değil, üç yıl değil... Yedi yılda bir demirbaş eksilmeyecek, hem her baktığın hasta iyileşecek, yutarlar mı?

CUMA

Ne insanlarmışız

Haliç'in pisliği, Birleşmiş Milletler Seminerinde ele alınmış.

Bundan bir süre önce de Ankara'nın kirli havadan kurtarılması sorunu gitmişti Birleşmiş Milletlere.

Haliç, bizim bir iç denizimizdir; Ankara, başkentimizdir. Dertlerinin, bizi ilgilendirmesi gerekir. Anlaşılan bu güzelim yerleri öylesine batırmışız, öylesine kirletmişiz, dünya şaşmış kalmış, bir toplumun berbat ettiği bu yerlerin temizlenmesini çaresiz Birleşmiş Milletler ele almış!

gün

CUMARTESİ

Dünya bu...

Paris'li emekli bir topçu subayı, mermi kovanlarından yaptığı mutfak eşyalarını yüksek fiyatla satıyormuş.

Silâh bu... Ölüsü de, dirisi de para ediyor.

Ve kimin gücü neye yeterse onu yapıyor.

Ülkeler, «Barış» deyip silâh üretiyor; fertler çatal bıçak yapıp soframıza getiriyor!

PAZAR

Yeni sistem

Akıl hastalıklarını bale ve dansla tedaviye başlamışız.

«Sağlığa zararlı» gerekçesiyle 46 çeşit ilâcın piyasadan toplatılmasından sonra, tedavi sisteminde bir değişiklik bekleniyordu zaten.

Neyse ki oldu.

Bundan böyle iyileşmek isteyen hastaları dansa kaldırırız, intihar etmek isteyenlere kuvvet şurubu yutururuz!

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

Dünya Kupasından Geliyorum

MEKSİKA'daki Dünya Futbol Şampiyonasına AKBABA namına kendi paramla gittim... Buradaki Türkiye'den gelme dev şöhretler arasında boğuntuya gelmemek için uçaktan iner inmez bir taksiye atlayıp El Pesado Palas oteline kapağı attım... Kaldığım otelde tesadüfen Brezilya takımı da kalıyordu... Bana tavan arasında bir oda ayırdılar... Hususî aletlerim sayesinde hiçbir gazetecinin araklayamadığı haberleri size bildiriyorum.

İngilizlerin meşhur adamı Ramsey dün gece ikiye çeyrek kala geldi... Brezilya antrenörü Zagaro ile konuşuyorlar:

RAMSEY — Size, bir sıfır yatarız... Fakat turu biz atarız...

ZAGARO — No.. no.. el pasados golos, Pele...

RAMSEY — Yes.. orrayt.. Boby Chalton...

ZAGARO — Yüzbin pezoz...

RAMSEY — No.. no.. imposible teh ekzoz...

Bir şey anlamıyordum ama, ertesi günkü maçta Brezilya bir sıfır maçı aldı... Ertesi gün Astek Stadına gittiğimde basın kartımı kapıdaki polise gösterdim, bana ters ters baktı:

«— Biletos asparondos ça ça ça... dedi.

Bir şey çakmadım... Ben de:

«— Basınos tribünos guatos mozobibbos ole... diye cevap verdim.

Bir kapıyı gösterdi. Girdim... Girer girmez de karşıma kocaman bir boğa çıkmasın mı... Meğer polis beni Astek Stadı yerine Arena'ya sokmuş... Ben önde, boğa arkada iki tur attık... Ben bir yolunu bulup duvardan atladım... Bir de baktım kalenin arkasındayım... Hemen çimenlere oturdum... Yanımda flâşını çaktıran ecnebi gazetecisine sordum:

«— Bu hangi maç, vaziyet kaç kaç?...»

Gazeteci yüzüme tuhaf tuhaf baktı, sonra yine flâşını çaktı ve cevap verdi:

«— Görmüyor musun ulan!... Almanya — Uruguay maçı...

«— Türkçe biliyorsun da neden öyle falsolu bakıyorsun?...»

«— Resim çekiyoruz...»

Maç bitti... Yüzbin kişinin arasında sıkışmamak için biraz bekledim... Nerede Mithatpaşa Stadı... Çıkar çıkmaz köfte ekmek sağlam... Burada da Biberos diye biberli bir pide satıyorlar... Ondan on pesoz verip iki tane aldım ve yiye yiye Meksiko şehrinin sokaklarına daldım... Maksadım bir birahane bulup kafayı çekmekti...

Yollarda adım başına tanıdığım Türk gazetecilerinden kırarak sapa bir yerde, üstünde gitar resmi bulunan bir birahaneye daldım... Tabiî gelir gelmez aldığım geniş kenarlı Meksika şapkalarından bizim kafada da mevcuttu... İçerisi ter, bira, şarap ve kadın kokuyordu... Çok şükür burada bizim gazetecilerden kimse yoktu... Köşede bir masaya oturdum... Kendime bir bira ve bir patatesos ısmarladım... (Burada patatese patatesos diyorlar)...

İkinci biramı sallamıştım ki ilerde, bir köşede ayakta duran kırmızı dudaklı, siyah gözlü, beyaz tenli ve harika bir güzellikte olduğunu tahmin ettiğim bir kız bana bakıp gülümsedi... Biranın tesiriyle mi acaba?... deyip etrafıma baktım... Evet bana gülümsüyordu... Tekrar bakıştık... Bana: «Geleyim mi?» gibilerden işaret etti... Ben de, «Tabiî gelebilirsiniz» mânasına şapkamı çıkardım... Geldi oturdu... Yakından bakınca daha fena oldum. Aman Yârabbi, ne kızdı... Yâni ne kızdı derken, bana kızdı demek istemedim... Yâni ne

güzel kızdı demek istedim... Neyse oturur oturmaz bana:

«— Guasto Sinyor Riva?» diye sormaz mı?...

Tamam çaktım. Bu kız, beni İtalyanların en meşhur futbolcusu büyük şöhret Riva'ya benzetti... Bu fırsatı kaçırmamalıyım... Anlaşılan kız, Riva'yı tavlamak için tutulmuş... Brezilya'lıların veya Meksika'lıların bir taktiği... Fırsattan istifade etmek lâzımdı... Böyle nimet kimsenin başına konmazdı... Hemen ben de:

«— Si.. si... Bendeniz Riva sinyore... Amore lette banbinozo» gibi lâflar sıraladım.

Kız kahkahalarla güldü ve sonra:

«— On sinyor Riva... Amore otelo aposinote» dedi... Ben de:

«— Si... si... Boşver futbolezo, amore giosto sera sera, maçukambos» diye salladım...

Kız hesabı ödedi, koluma girdi, dışarıya çıktık... Bir taksiye bindik ve şehrin dışına doğru yollandık... Yolda kız habire yukardan aşağı bana yumuluyor. Kendimi kaybettim... Sadece:

«— İstope... Poppaleko» diyordum. Ve arada da kızı yiyordum...

Yüzelli kilometre kadar gittik. Sonunda araba dağın başında bir kır evinin önünde durdu... Adının Manolita olduğunu öğrendiğim kız, şoföre on pezoz verip arabayı savdı eve girdik...

Anlatmaya utandığımdan değil, halim olmadığından anlatamıyorum... Manolita ile o evde tam on gün kaldık... Ne aşk, ne aşk... Dünyadan uzakta o beni Riva sanıyor, ben de onu bu fırsattan istifade idare ediyordum... Kimbilir kim şampiyon olmuştu... Eve geldiğimizin onuncu günündeee... birlikte kardeş kardeş yatarken birden kapı açıldı ve...

DÖRT BACOROS GELİYOR:

İçeriye dört adet geniş kenarlı şapkalı, lâcivert Panama elbiseli, koltuk altları kabarık, rugan ayakkabılı herif girdi... Ben bozulmuştum... Yatağımdan fırlayıp:

«— Ulan ayıp be!... Burada aile var!... Derhal buradan toz olun, yok... Hepiniz bonozoz kiroz!» dedim...

Biri beni tuttuğu gibi havaya kaldırdı... (Bu adamın boyu benim iki katım, eni de beş katım kadardı)... Ve havanda sarmısak döver gibi bir sesle:

«— No.. no..... Sen no Riva... Atmasyonos mortos sinyoruz!» dedi.

Heyecandan elimde olmayarak geğirmişim... Elimi ağzıma kapayarak:

«— Pardonoz... Ekzoz!» dedim.

Adamlar beni yakaladıkları gibi karga tulumba bir arabaya attılar... Manolita da bindi... Gidiyoruz... Ama nereye?...

Heyecana bakın... Ben arabanın içinde adamların arasında bonmarşeden alınmış ayakkabı paketi gibiydim... Hiç sesim çıkmıyordu... Bir kere öksürecek oldum... Hemen zayıf olanı böğrüme bir şiş dokundurdu... Neyse uzatmayalım... Bir uçurumun önünde durduk... Beni arabadan indirdiler... Manolita'ya baktım, karı hiç umurunda değil... Fosur fosur puro içiyor... Kadın değil mi...

Biri bana, «Son arzun ne?» diye sordu... Ben de:

«— Memleketimden çok uzaktayım... Bâri bir gazel okuyayım» dedim.

Kabul ettiler... Başladım nevadan, «Ey siyah gözlü kadın» ı okumaya...

Meksikalılara sesim bir dokunsun... Hepsi başladı ağlamaya... Manolita birden koşup boynuma sarıldı:

«— No.. no... Mortos... O da bir Meksiken (Meksikalı demek istiyor) Bravos...» dedi...

Adamlar bizi bıraktılar... Demek Manolita hakikatli kızmış... Biribirimize sarıldık... Elele tutuştuk ve yavaş yavaş eğlene eğlene Meksiko'ya geldik... Geldik ama ne uçak kalmış, ne gemi... Maçlar da bitmiş. Çöpçüler sokakları süpürüyor... Şampiyonun kim olduğunu bile unutmuşlar... Sorduk kimse hatırlamıyor... Ben şaşkın şaşkın bakınırken biri geldi:

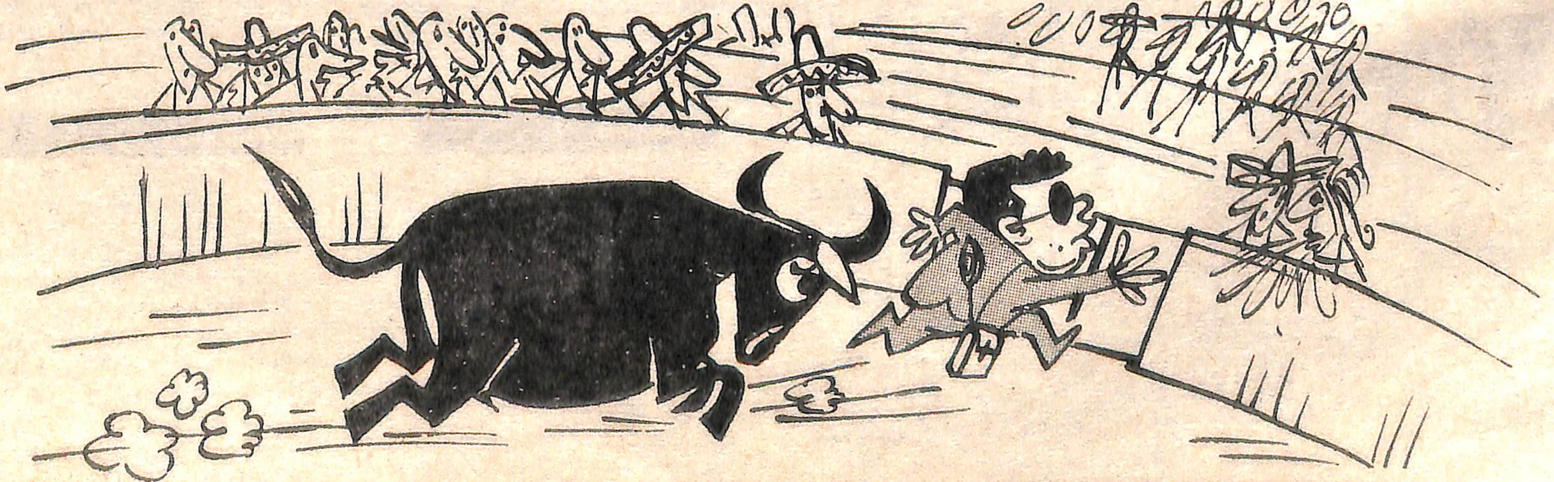
«— Hey sinyoruz... Çento pento bombozitos» dedi... Manolita'ya sordum:

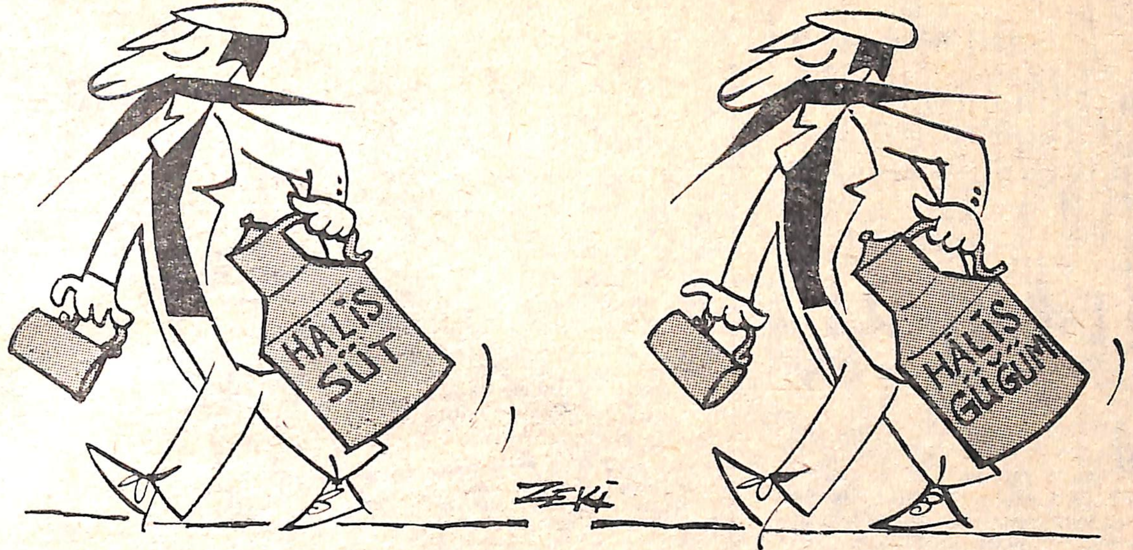
«— Çabuk buradan tüyün, ihtilâl olacak» diyormuş... Diyormuş ama birden ayaklarımın dibinde bir bomba patladı... İkimiz de havaya...

Amma palavra attım, değil mi?...

BİR UYANDIK Kİ...

Bir de bakayım ki yataktan düşmüşüm... Fakat özür dilerim. Bir noktayı tebarüz ettirmek istiyorum... Benim anlattıklarım Meksika'ya dünya kupasını yazmaya giden gazetecilerinkinden daha mı gerçeğe uygun değil yâni?... Eğer gerçekten gitseydik aşağı yukarı bunları anlatacaktık geldiğimizde...

— Şokakta güğümle süt satışı yasaklanıyor. —

YELPAZE

REFİK ERDURAN

MİNİ AKIL ÜSTÜNE

SON aylarda hiç bu kadar gülmemiştim.

Duymuşsunuzdur belki: Manisa'da «sağcılar» mini etek giyen kadınlara saldırmışlar.

Gazetelerimizde bir resim:

Kalabalık bir erkek grubu (güruhu demeyelim!) bir binanın önüne yığılmışlar. Belli ki içerden çıkacak birini bekliyorlar öfkeyle. Cipler, polisler önlerini kesmiş, binayı saldırıdan korumakta. Koşuşanlar, cenge hazırlananlar... Ana baba günü...

Resmin altındaki yazıda bu yiğitlerin «sağcı» oldukları, binadan çıkacak mini etekli bir memureyi bekledikleri bildiriliyor.

Bunların hepsi normal diyelim. (Hele bizim memlekette!) İlle velâkin bina nedir, biliyor musunuz?

Sıkı durun:

Banka!

Evet, Manisa'lı «sağcılar» saldırı niyetiyle banka önüne toplanmışlar. Polisler onlardan bankayı koruyor. Linç tehlikesindeki kadıncağız da banka memuresi...

Türkiye'de çok şeyin suyu çıkmıştır. Sağcılığın da aynı âkıbete uğramaktan kurtulması beklenemezdi tabiî.

Aklı başında insanlarımız (sayıları hızla artarak yirmiye yaklaşmıştır) yıllardan beri anlatıp dururlar:

Sağcılık sermayeye hak ve imtiyaz tanıma temeline dayanan bir iktisat anlayışıdır, solculuk da bunun tersi. Sağcılık ve solculuğun giyim kapalılık yahut açıklığıyla, cinsel durgunluk yahut azgınlıkla, «alaturka» yahut «alafranga» yaşayışla hiçbir mantık bağlantısı yoktur.

İnsanların çok kapalı yaşayıp hızlı solcu olmaları da mümkündür, açılıp saçıldıkları halde koyu sağcı olmaları da.

Ve aslında genellikle öyledir dünyadaki durum.

En büyük seks düşmanlığını Rusya ve Çin'de bulursunuz. Oralarda halkın büyük enerjisinin politik ve ekonomik toplum kuruculuğuna akmasını isteyen iktidar zihinleri seksten, hovardalıktan, her türlü renkli yaşayıştan uzaklaştırmak için ellerinden geleni yaparlar. O ülkeleri ziyaret eden yabancıların toplum yaşantısını gri ve sıkıcı bulmalarının başlıca sebebi budur.

Eğer açıklığa, azgınlığa, çeşitli seksüel sporların icra yahut seyrine meraklıysanız Batı merkezlerine gitmeniz gerekir. Hele lüks salonlar ve yüzme havuzları kenarlarında anadan doğma kızların konuklara keyif verici maddeler sundukları, inanılmaz derecede açık saçık filmler gösterilen, çoğu kere zevce değiştokuşlarıyla sonuçlanan partilere çağırılmak isterseniz, o merkezlerdeki en zengin —ve tabiî şiddetle sağcı— çevrelere girebilmeniz şarttır.

Hal böyleyken bizde kendilerini sağcı sayan kişilerin mini etekli bir kadını linç etmeye kalkmalarından gülünç ne olabilir? Hele o kadın kurulu düzenlerin en güçlü kalesi bilinen bir yerde, bankada çalışmaktaysa!

Tabiî işin temelinde sağcılık falan değil, sosyal ve cinsel bunalım var. Görünürde protesto amacıyla da olsa, bir kadına «saldırma» fiilinin gerisindeki gerçek eğilim açıktır.

Bu duygu sıkışıklıklarını ve patlamaları doğuran eski hastalığın adını ise hep biliriz:

Enerjiyi toplum kuruculuğuna yöneltme isteği gibi bir özürden de yoksun, ilkel, aşırı seks düşmanlığımız.

Kalabalık bir yerde biribirlerine fazlaca sokulmuş iki gence bakan insanlarımızın yüzlerini inceleyin. Çoğunda ayıplama, yadırgama, öfke ve nefret gölgeleri göreceksiniz.

İşin tuhafı, bu tutumumuzun bir toplum hastalığı olduğunu anlamaya çalışacağımıza, insan bünyesinin en tabiî belirtilerini marazî saymakta direniyoruz hâlâ.

Geçenlerde İzmir'de «basılan» bir kadınla bir erkeğin başlarına geleni Akşam gazetesi aynen şöyle bildiriyordu:

«... İki yasak aşk hastası dün Samantepe'deki evlerden birinde zina halinde yakalanmışlardır.»

Zina yapan kimseler için «Ayıp etmişler» diyebilirsiniz, «Kanun önünde suçlu» diyebilirsiniz.

Ama «hasta»?

Asıl hastalık, bu işe hastalık diyenin psikolojisindedir.

Son günlerde en yüksek resmî seviyede de o türlü psikolojinin bir belirtisini gördük.

Mecliste Sağlık Bakanlığı bütçesi tartışılırken Bakan yaman bir seks düşmanı olduğunu açığa vurdu. Bakanlığın frengi konusunda yaptıklarını anlatışı sırasında, faaliyetin ikinci bir yararını da belirterek şöyle dedi:

— Bu hastalıkla mücadele aynı zamanda seksle de mücadeledir!

Çok güzel...

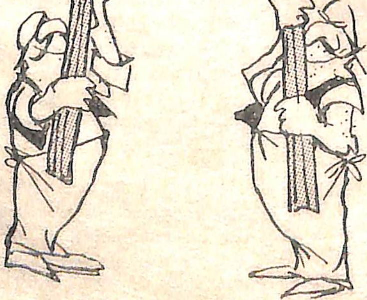
Hükûmetimizin kaçakçılıkla, vurgunculukla, soygunculukla boğuşmasından pek sonuç alınmıyor ama, seks mücadelesi daha başarılı olur inşallah.

Hattâ yeteri kadar çaba harcanırsa gerçekten parlak bir sonuca da ulaşabiliriz:

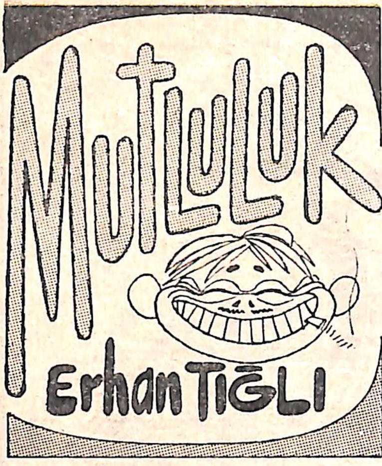
Nüfus azalır, azalır, sonunda yönetim dertleriyle büyüklerimizin başlarını ağrıtacak ahali kalmaz ortada...

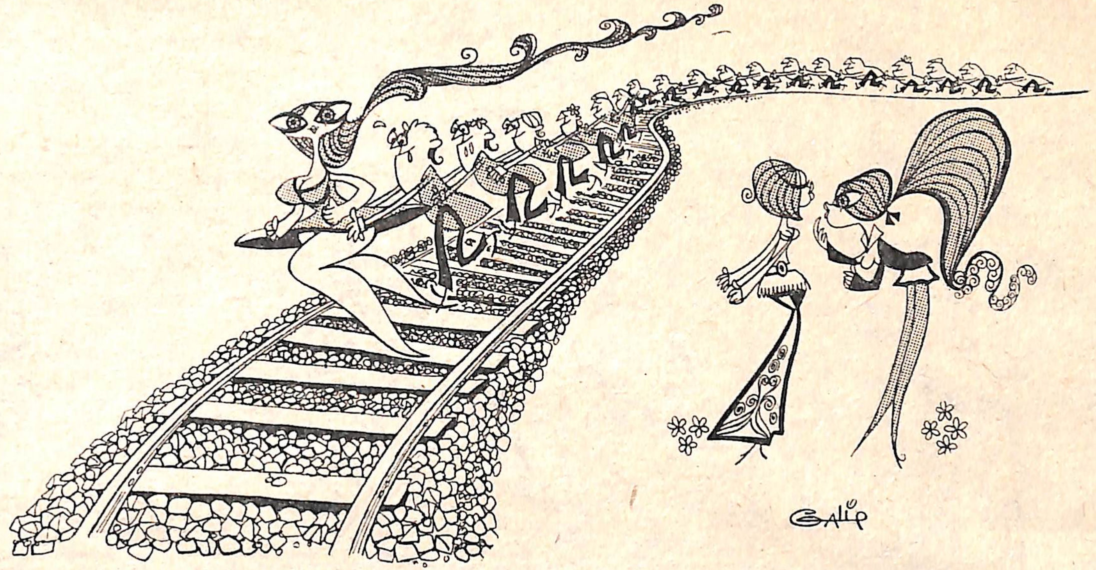
Sıtma mücadelesinin, seks mücadelesinin yanısıra, biraz da zırva mücadelesi yapılamaz mı acaba?

Refik ERDURAN

ORTAK PAZAR!

— Herkes bir yol tutmuş gidiyor şekerim... Müjgân da kendine bu yolu tutmuş!..

MUTLU olmak, eski deyimle mesut olmak, saadet, bahtiyarlık içinde yaşamak her insanın umudu ve dileğidir. Savaşlar bile mutluluk için yapılır. Mutluluk için atılır bilcümle nutuklar. Politikacıların bir türlü dillerinden düşürmedikleri «Nurlu Ufuklar» mutluluk ülkesinin simgesidir. Bir kişinin isteyerek ölmesi, intihar etmesi bile mutluluğu ölümde aramasından ileri gelir. İnsan dünyada hemen her şeyi mutluluk için yapar. Bu durumu görünce hemen:

«Neler neler yapmadık şu mutluluk için
Kimimiz öldük kimimiz öldürdük...»

diyesim geliyor. Arkasından Orhan Veli'nin mısralarını hatırlıyorum:

«Kimimiz öldük
Kimimiz nutuk söyledik»

Her insanın mutlu olduğu şey aynı değildir. Kimi sandıktan çıkınca mutlu olur. Kimi mektuptan çıkınca. Hadi sandıktan çıkmayı anladık, şu mektuptan çıkma da ne oluyor demeyin. Bakın Özdemir Asaf ne yazıyor:

«Bana bir mektup geldi
İçinden ben çıktım»

Hattâ ikisi de insan oldukları halde kadınla erkeğin mutlu olma nedenleri, mutluluk anahtarları ayrı ayrı olabilir.

S. Maugham'a soracak olursanız: **«Mutluluğun anahtarı erkeğin cebinde, kadının kalbindedir.»**

Pitigrilli'ye akıl danışacak olursanız. O: **«Evlenmek gafletinde bulunmasalardı, kimbilir kaç milyon kadınla erkek mutlu bir ömür sürmek imkânına sahip olacaktı»** diyerek sizi evlilikten caydırmaya kalkar...

Sophokles mutlulukla adalet arasında bir bağıntı kurar ve der ki: **«Mutluluk ne sağlıkta, ne servette, ne şunda, ne bundadır. İnsan dünyada âdil olmakla mutlu olur.»**

Kanunî Sultan Süleyman ise sıhhatte bulur tek mutluluğu. Ünlü beyitinde:

«Halk arasında muteber nesne yok devlet gibi
Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi»

diye açıklar bu düşüncesini... Gerçekten de insan sağ ve esen olduktan sonra mutlu olabilir ancak. Bunlar olmazsa hiçbir şeyin tadı tuzu kalmaz,: personel kanununa döner insan.

Bir İngiliz atasözü: **«İyi olmak mutlu olmaktır»** der.

Bir Arap atasözüne göre ise: **«Her şey ortaya çıkınca görünür, mutluluk ise kaybolunca.»**

Ünlü yazarlar mutluluk hakkında çeşitli özdeyişler söylemişler, «Mutlu olmak sanatı» konusunda kitaplar yazmışlardır Şimdi gelin bakalım, bu özdeyişlerden bazılarını belletelim de mutluluğunuz cilâlansın, ruhunuz allansın, pullansın, canlansın.

Goethe, mutluluğun tanımını: **«Hür bir toprak üstünde, hür bir millet arasında, her bir işi görmek»** olarak yapar ve: **«En mutlu insan»** ın **«başkalarının mutluluğundan kendine pay çıkaran bir kişi»** olduğunu belirtir.

Domai adlı bir yazar, mutlu olmak için üç şey öne sürer: **«Sağlam bir vücut, hür bir fikir, temiz bir vicdan».**

Cenap Şahabettin: **«Saadet dağlar gibidir, ses verir ama kımıldamaz, bekler ki sen ona gidesin»** der.

Jules Claratte: **«Kitapları seviyor musunuz?»** diye sorar, **«o halde bütün hayatınızca mesut olacaksınız demektir»** diye tamamlar sözünü, mutlu olmakta kitabın önemini belirtir böylece.

Hepimiz mutlu olmak için çırpınır, hattâ çocuklarımızı mutlu olsunlar diye, adlarını: «Mutlu, Mesut, Saadet, Bahtiyar» gibi adlardan seçeriz...

Herkesin mutluluk anlayışı başka başkadır amma. Kimi para saadetin temelidir, diye tutturur, kimi **«parayla saadet olmaz»** diye türkü söyler durur. Bazıları mutlu olmak için okur, tahsil eder, bir şeyler öğrenerek mutluluğa yönelmek ister.. bazıları cahillerin, yoksulların mutlu; bilginlerin, zenginlerin mutsuz olduğunu iddia eder.

Bakarsınız biri klâsik müzik dinleyince mutlu olur, diğeri işkence duyar bundan ve hemen «Kapat yahu şu zırıltıyı» diye bağırır, aralarında mutsuz bir tartışma başgösterir.

Bakarsınız, biri futbol maçı dinleyip seyretmekten, maçta: «Yuuh, ineek, bilmem ne hakem» demekten zevk alır, mutlu olur, bu hareketiyle başkalarını mutsuz ettiğini düşünmez bile. Diğeri ise hiç sevmez böyle şeyleri, maç meraklılarını «hasta», stadyumu da «hastane» olarak görür, onlarla alay eder, küçümser ve bu yönden mutlu olur...

Dinin amacı insanların mutluluğu olduğu halde bazı softalar «şu günah, bu haram» diyerek insanları mutsuzluğa sürüklemekten, onları cehennem azabıyla korkutmaktan zevk duyar ve mutlu olurlar. Kimi birisine âşık olup ona dair:

«Sensiz saadet neymiş
Tatmadım bilemem ki
Alnımın yazısıydın
Ne yapsam silemem ki»

diye şarkılar söylediği, onsuz yapamadığı halde bazıları bunu bir aptallık, gelip geçici bir gençlik heyecanı sayarlar...

Yâni sözün kısası, dünyada ne kadar insan varsa o kadar mutluluk çeşidi vardır. Ne kadar uğraşsanız, şu mutluluk bilmecesini çözemezsiniz vesselâm. İnsanın bu durumda, Rıza Tevfik'in:

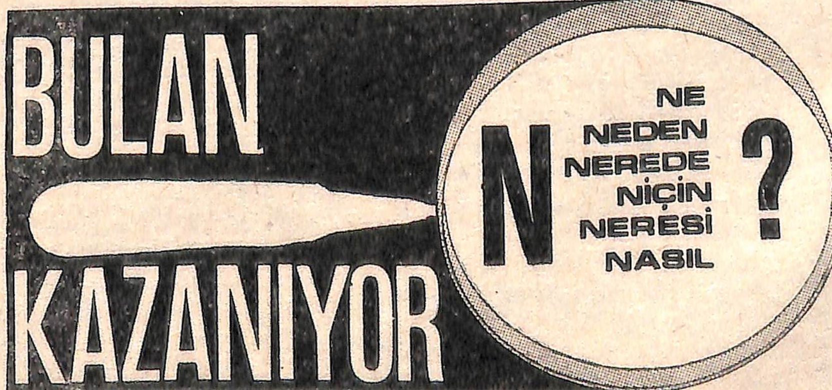
«Her ipte oynarım cambazım ama
Sırat Köprüsü'nü geçemem hocam»

dediği gibi:

«Her telden çalarım, sanatçıyım amma
Mutluluk bilmecesini çözemem paşam»

diyesi geliyor doğrusu...

BÜTÜN OKURLARIMIZA
Bir yarışma açıyoruz :

Gülecek, düşünecek, bulacak, kazanacaksınız.
GELECEK HAFTA AKBABA'DA

Çoğu kişilere göre insanın en mutlu çağı çocukluk, gençlik çağıdır. Ama yaşlılar da mutlu olurlar bazen. Özellikle torunlarına karıştıkları zaman. Bir düşünceye göre, dedeler ve nineler torunları kendilerini ziyarete geldikleri zaman mutlu olurlarmış ama onlar evlerine geri döndükleri zaman daha da mutlu olurlarmış... Buna dair bir fıkra vardır. Bir aile fırtına dolayısiyle çocuklarını dedelerinin yanına gönderirler. Ama bir süre sonra çocukların dedesinden şu telgrafı alırlar: «Fırtınayı gönderin, çocuklarınızı aldırın»...

Gelin, bir de bu konuda, kendilerini insanlığın mutluluğuna adayan ozanların bazılarından mutluluk hakkında yazılmış şiir örnekleri sunalım.

Fazıl Hüsnü Dağlarca «Dünyaca» adlı şiirinde önemli bir noktaya değinir ve:

«Biz insanlar ayrı ayrı kalmışız
«Biz insanlar ayrı ayrı kalmışız
Bölmüş saadetimizi çizgisi yurtların»

diye yazar.

İlhan Geçer «Gelsin Artık» şiirinde:

«Gelsin mutluluğumuz
Sıcak yaz akşamlarının
Parlayan yıldızlarıyla gelsin
Ya da bir güz sabahı
Dışarda yağan yağmuru
Pencereden yudum yudum tadarken
Bir sıcak alev gibi kapıdan girsin»

diye belirtir isteğini.

Melih Cevdet Anday: «Yalan» şiirine;

«Ben güzel günlerin şairiyim
Saadetten alıyorum ilhamımı»

diye başlar.

Mehmet Kemal **«Bu Sabah Doğan Güneşe Söz»** şiirini:

«Seni masallardan tanırım saadet»

diye bitirir.

Nahit Ulvi Akgün **«Saadet»** şiirinde:

«Kesilivermişler elden ayaktan
Nefeslerinin sıcaklığında.
Bütün üzüntülere kapanmış
Kirpikleri ıslanmış saadetten gözleri
Ölüm gelirse böyle saatte gelmeli
Belki farkedilmez yaşamaktan»

der.

Sevgili okuyucularımıza böyle mutluluklar diler, Atatürk'ün «Ne mutlu Türküm diyene» dediği gibi «Ne mutlu mutluyum diyene» deyip bitiririm sözlerimi. Sizlere mutluluk hakkında az da olsa bir fikir verebildimse ne mutlu bana.

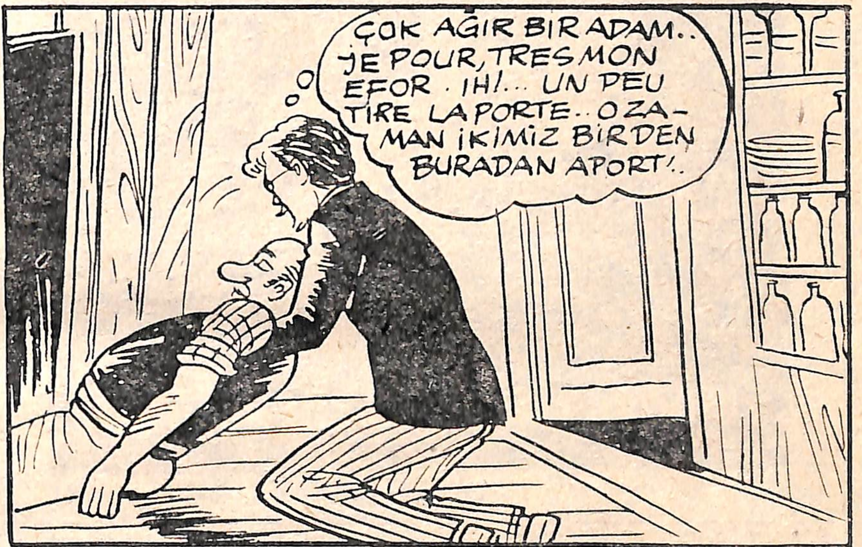
Erhan TIĞLI

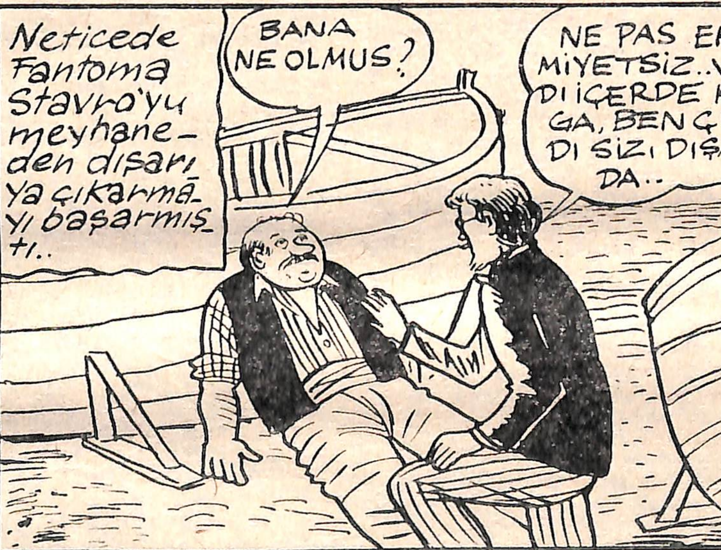

Geçen hafta, Fantoma'nın Paşabahçe'de Stavro'nun tavernasına gittiğini ve orada kabadayılık davasından zalim bir kavga çıktığını, sandalyelerin havada uçtuğunu, bu arada Fantoma'nın kendini tezgahın arkasına atarak çaktırmadan Stavro'yu kurtarmaya çalıştığını anlatırken mürekkep bitmişti.. Şimdi kalemizi hokkaya batırıp, kaldığımız yerden devam edelim...

İKİ HAMLE SONRA TEZGAHIN ARKASINA BEN GİDECEK..

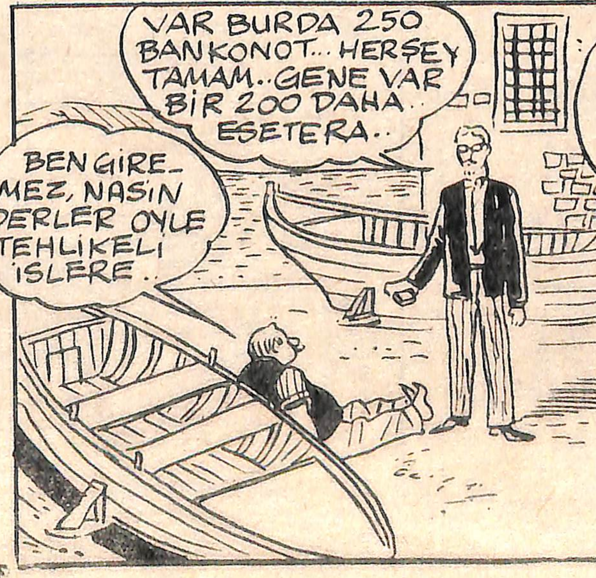

1970 YILINDA 4 MİLYON

İSTANBUL ATAKÖY'de 35 APARTMAN Dairesi

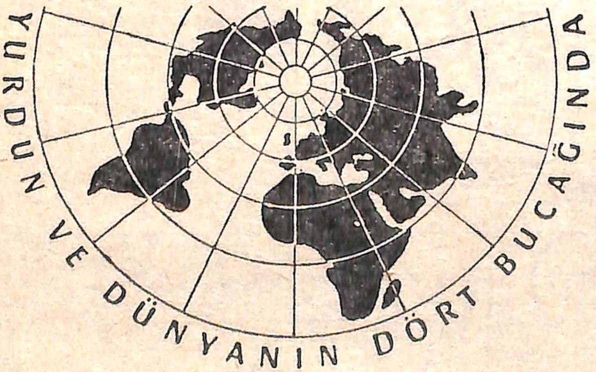
TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60176 - A - 20266 — 102)

AKBABA

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 125 kuruş.

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

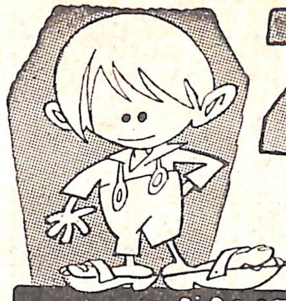
Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1 İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telg. Adr. : BASINKURUMU

(Basın : 60492 — 101)

Zıkkımın kökü

MUZAFFER İZGÜ

— 27 —

— Zamanı mı olur onun? Şindi bile olur, ne ki!...

— Olmaz!...

— Olur...

— Olmaz!...

— Sen bilin!

O gece uyuduk mu uyumadık mı bilmiyorum. Yalnız sabaha karşı Raziye'nin haymanın altına kayıp gittiğini hatırlıyorum. Ben de, haymaya sırtımı dönüp uyudum. Daha dalar dalmaz da:

— Lan, hey millet uyanın lan! Üstünüze ölü toprağı mı serptiler lan! diye bağrıldığını duydum.

Ölü toprağını üstünden silken kalktı. Ben de kalktım. İsmail ağanın vekilini bularak:

— Ben de çalışacam ağa, dedim.

— Nerden geldin? dedi.

— Şehirden.

— Ne zaman geldin?

— Gece...

— Burda mı yattın?

— He, dayım var burda.

— Kim dayın?

— Cumali dayım. Nah hayması.

— Eyi, geç yörü tarlaya... Amma bana bak, yarım hafdalık ha!

— Olsun...

Raziye'yle yanyana yürüdük pamuk tarlasına. Cumali emmi gerilerde kalmıştı. Eh, bizim âşık olduğumuzu anlamak için pamuk toplayışımıza bakmak yeter. Eller işte, gözler oynaşta, akıl? Akıl dersen hiç yok başta! Zevkti hani böyle pamuk toplaması. İnsan o anda tepesindeki güneşe bile kızamıyor. Oysa ki, o kadar yakıyordu güneş. Hele kozalar, onlar elleri törpülüyordu... Ardarda gidiyorduk Raziye'yle. Yağlığın ucundan çıkan sarı saçlarına bakıyordum. Bu tozda, bu kirde bile pırıl pırıldı. Sonra, geceki kokusu geldi aklıma, buruk koku... Toz ve ter kokusu. Ama bu koku Raziye'den çıktığı için hoştu.

— Raziye, dedim.

— De gurban, dedi.

— Millet şüpheleniyor mu den?

— Şüphelensinler. İnsanın yavuklısı olmaz mı?

— Baban hangi tarafta?

— Görmedim.

— Baban gızmıyor ya sen ona bak!

— Dünya umurumda deel, senden başga.

Vekil efendinin sesi duyuldu:

— Çene yook, iş vaaar... İşin arkasından aş vaaar, aşın arkasından beş (para) vaaar. Oynadın gollarınızı hadi göriym...

— Göbek mi atak isdiyor bu herif?

Gülüştük...

— İtin biri, dedi Raziye.

— Niye?

— İtlerden seçerler böylelerini.

— Lâf dinlesin diye.

— He, ağaya yaltaklansın diye.

— Ya İsmayil ağa?

— O itlerin şahı...

Yine vekilin sesi duyuldu:

— Lan elinizi oynadın be!...

Bu ihtar bizeydi. Onun için konuşmamayı tercih ettik. Arada bir gözgöze geliyor, gülümsüyorduk.

O gece akşam yemeğini yedikten sonra bir de misafir geldi haymamızın önüne. Cumali emmi, alışkanlığına halel gelmesin diye yine yemeğini yer yemez uyumuştu. Biz de haymanın önünde Raziye'yle konuşuyorduk. Bir kız geldi:

— Hoşgeldin ağam, dedi.

— Hoşbulduk bacı, dedim.

— Seni Raziye anlattı bana.

Utandım, Raziye'ye baktım.

— Arkadaş olduk biz Fatma'ynan, dedi. Anlattım ona. İnsan birine anladınca rahatlıyor...

Fatma:

— Sonunuz eyi olur inşallah, dedi. Benim bi dümbük vardı, inşallah sen onun gibi olman. Niye dersen, Raziye seni çok seviyor ağam, her gece seni anlattı durdu bana. Benim dümbük gaçdı getdi. Zaten gabahat bendeydi. Heç işde, niye gönül verin Allahın D........... lısına. Bir gün gelip çekip gidecek memleketine. Ondan sona ne bi mektup, ne bi selâm. Hoş okuması yazması da yoktu ya itin... Ama anam dedi, gız dedi, yüz verme şu Allahın yabanına dedi. Allahın sevdiği gul olsa, zatı (zaten) yaban olmazdı dedi. Yarın çeker geder memleketine, galın ortada dedi. Dinnemedik... Yok ağam, şöyle bi suratına bakdım, tamam, it olan hemen suratından belli olur, surat der ben itim diye.

Sonra Raziye'ye döndü:

— Gız, dedi, gıymatını bil oğlanın.

Raziye sırıttı:

— Bilirim, dedi.

Fatma ayağa kalktı:

— Ben gidiym galan (artık), dedi.

— Yok bacı, otur, dedim.

— Yok yok, gonuşacaklarınız vardır. Garaçalıya ne gerek... Dedi bana Raziye, okuyormuşun da, eh artık, okun olun gocaman bi adam, Raziye de rahat eder, sen de. Hadi eyvallah!

— Gülegüle, dedik...

O gittikten sonra Raziye:

— Sevdiği oğlan fırında çalışırmış, dedi. Gönlünü çelmiş gızın, gızın da gönlü akmış. Amma gene de akıllı gızmış ki o gadar demiş oğlan, teslim olmamış. Gara gaderli gız, bi he deyip teslim olsaymış, yanmışmış alaf gibi. Gız adı dula çıkacakmış ki, ondan kelli (sonra) petekli bal, bi arı gonsun, bi arı kalksın. Vay gele gızın başına, ne evde rahat, ne mahallede, adı da orusbu...

— Çok mu sevişmişler?

— Bi sene.

— Ne kadar olmuş oğlan gedeli?

— Üç ay.

Durdu, elimi tuttu:

— Kemalım üç hafda dayanamadı, dedi. Dayanamadın deel mi Kemal? Ciğerim benim. Yalnız bi gusurun var, he demiyon.

— Evlenme işine mi?

— Heyya!

— Gözlerinin içine muzip muzip baktım:

— İstersen bu gece evlenek, dedim.

— Beni mi sınıyon?

Güldüm...

— Evlenek lan... Aklımın gıyısına eğer beni goyup gedeceğin gelirse. Lan deli, dün akşam ben demedim mi sana?

— Dedin.

— Ee, öleyse?

— Pekiyi, ya seni bırakır gedersem?

— Getmen ki.

— Çok güveniyon sen bana.

— Allah güvendiğim dağa gar yağdırmaz inşallah!

— İnşallah!
— Yatak mı?
— He!
— Geç yerine öleyse!
— Sen de tam siper...
— He, soyuniym isdersen?...
— Deli misin gız, biri su dökmeye falan...
— Bu garanlıkda çakal mı ki bizi görecek?
— Yok yok!
— Sen bilin!

Yorganın yarısını değil, tamamını yere serdim. Raziye önce haymaya girdi. Yatağına uzandı. Çulun altından ilk kez eli çıktı, sonra başı. Ben de iyice kaydım çuldan yana. Bir tehlike anında çulu indirip sırtsırta döndük mü tamam, o haymanın içinde ar namus tertemiz, ben haymanın dışında ar namus tertemiz.

— Babanın uykusu amma derin, dedim.
— Öyledir, dedi. Hep böyle uyur. Sen?
— Dün gece görmedin mi?
— Heç uyumadık ki.
— Olsun... Adana'ya gedince böyle fırsat bir daha geçmez ki ele. O zaman bol bol uyuruk.

Boynunu tuttum, sarı saçlarını parmaklarımla karıştırdım. Ve öptüm.

— Artis gibi öpüyon, dedi.
— Gaç artis öptü gız seni?
— Deli... Sinemada gördüm.
— Ee gızım, biz bi yaz sinemada gazoz satmış adamık. Öpüşleri göre göre usda olduk. Sen de artisler gibi öpüşüyon.
— Vallaha mı?
— He ya, vallaha.
— Lan onlar hep boya güzelidir ha. Alsan şimdi beni, bi hamama götürsen...
— Irmak hamamına...
— Yusan yıkasan...
— Mis gibi koksan.
— Sona, geydirsen golu gıssa entari. Sürsen yüzüme podura, sürsen ağzıma gırmızılık, bi de saçımı tel tel darasan...
— En birinci oldun belle!
— Olurum ya...
— Pekiyi, dedim, gaç gündür su dökünmedin sen burda?
— Burda su dökünülmez ki, nerde dökünecen? dedi.

Durdu, saf saf baktı yüzüme:

— Kokuyorum deel mi? dedi.
— He, dedim.
— Eşgi eşgi?...
— Deel gız, mis gibi kokuyon, ben şaka ettim. Raziye Raziye kokuyon.
— Deel lan, vallaha kötü kötü...
— Yok gız, nerden çıkardın?
— Saçım da kokuyor mu?

Saçlarını kokladım:

— Mis gibi, dedim.
— Ne misi ya... Yoksa pisi pisi mi?
— Gız, dedim, bırak Allahını seversen, biz çok mu eyi kokuyoruk? Sen nerdeysen biz de ordayık. Hem dur hele, oşoşluğumuz mu tuttu, bırak koku faslını, geç gene artise...

(Devamı var)

Büyük mizah ustası
MUZAFFER İZGÜ'nün
ilk kitabı

GECEKONDU

En büyük toplum yaramızı deşen, gülerken duygulanacağımız bir eser...

Fiyatı 7,5 TL.

REMZİ KİTABEVİ

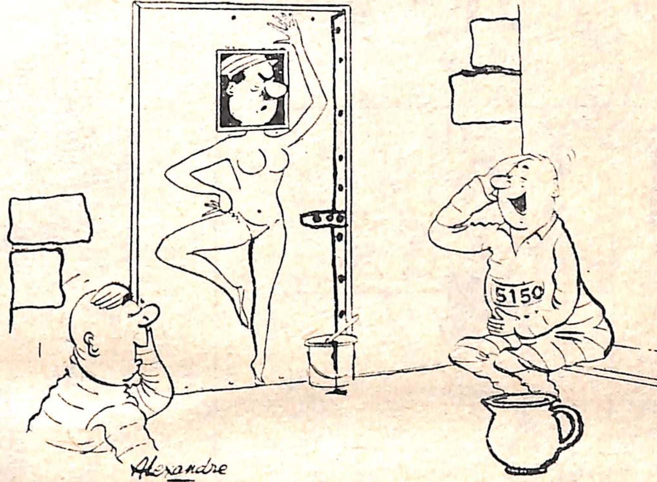
Milletler Gülüyor

Trencilik

Akıl hastanesi bahçesinde bir sürü deli, arka arkaya sıralanmış, ellerini biribirlerinin omuzlarına koymuşlar «Çuf, çuf» diye trencilik oynuyorlardı. Hepsi de neşeliydi. Oyun saatlerce devam edip gidiyordu. Hastabakıcılardan biri, arkadaşına sordu:

— Bu seslerden kafan şişmedi mi?

— Yok, dedi, arkadaşı. Ben sese aldırmam, yalnız, duman fena ediyor, öksürtüyor beni!

— Hah, hah, ha... Bir başı eksikti, bulduk işte!..

Moda hastası

Son derece züppe ve moda düşkünü bir kadındı. Bir gün hastalandı. Doktorunu çağırtarak:

— Bir kaç gündür kendimi pek iyi hissetmiyorum, dedi. Bugünlerde herkes en çok neden hastalanıyor öğrenebilir miyim!..

Mânasız kadın

Kadınlar, bir toplantıda konuşuyorlardı. Bir aralık içlerinden biri ev sahibinden müsaade isteyerek kalktı. O kapıdan çıkar çıkmaz, kadınlardan biri:

— Bu kadını neden çaya dâvet ediyoruz bilmiyorum arkadaşlar, dedi. Ne bize herhangi bir dedikodu getiriyor, ne de o gittikten sonra arkasından söyleyecek bir şey buluyoruz!..

Papağan

Gemi boşalırken, yolculardan birinin elindeki kafesi gören kamarot:

— Papağanınız çok güzel ama, sağlık servisinden kurtarabileceğinizi sanmıyorum, dedi. Zira bilindiği gibi yolcu gemilerinde canlı hayvan nakli yasaktır!

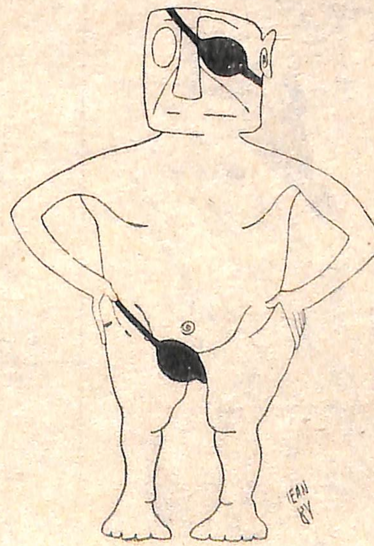
— Bilmiyordum, diye üzülerek cevap verdi adam. Ne yapsam acaba?

— Çaresiz hileye baş vuracaksınız. Alın şu torbayı, koyun kafesi içine, soranlara «Tencere, tava gibi bazı önemsiz mutfak eşyaları var» diyerek atlatabilirseniz ne âlâ...

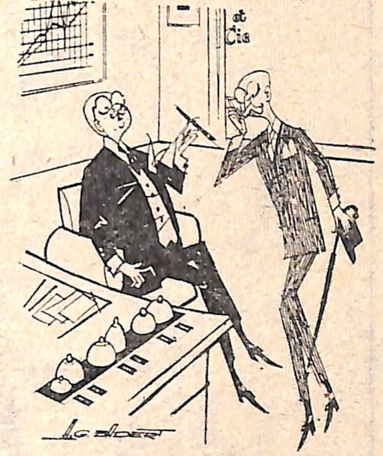
Kamarota teşekkür etti, kafese torbayı geçirdi, merdivenlerden indi. Çıkışta yolunu kesip, torbadakinin ne olduğunu soran gümrükçülere:

— Önemsiz bazı mutfak eşyaları var, dedi.

Söylenenin doğruluğunu anlamak için gümrükçülerden biri torbaya ayağının ucuyla şöyle bir dokundu, içerden papağanın sesi duyuldu: «Şangır şungur!»

Yazısız

— Bu ziller sayesinde, hangi sekreterimi çağıracağımı biliyorum artık!..

Göz doktorunda

Son derece miyop hastasını titizlikle muayene eden doktor, elindeki değneği duvardaki levhaya uzatarak:

— Şu harfi okuyunuz, dedi.

Bütün dikkatini bakışlarına veren hasta sordu:

— Hangi harfi doktor?
— Canım, şu elimdeki değnekle gösterdiğim harfi...
— Ay, elinizde değnek mi var?
— Var ya...
— Peki, harf nerede?
— Levhada...
— Ay, bir de levha mı var? Peki levha nerede?
— Duvarda...
— Allah Allah... Orada bir de duvar mı var?
— Var ya... Şehrin saat kulesine bakan pencerenin bulunduğu duvar...

Hasta hayretle:

— Ay, bu şehirde bir de saat kulesi mi var? diye sorunca, kaleme sarılan doktor reçeteye uzandı, üzerine: «Gözlüğe ihtiyacı yoktur, koluna bir âmâ bandı takması tavsiye olunur» diye yazdı.

Hüner

Büroyu dolduran müracaatçılar, iş bulmak umuduyla organizatöre hünerlerini sayıp döküyorlardı. Biri:

— Ben jilet yutarım, koca koca kapı kilitlerini anahtarsız açarım, dedi.

— O da iş mi, diye dudak büktü organizatör, şimdi her önüne gelen yapıyor bunları.

Sonra ikinci müracaatçıya sordu:

— Siz?...

— Şapkadan tavşan çıkarırım, gözlerinin içine bakmakla karşımdakini uyuturum...

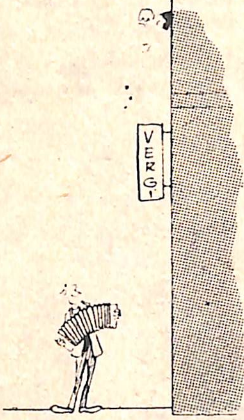
— Modası çoktan geçti. Peki siz?...

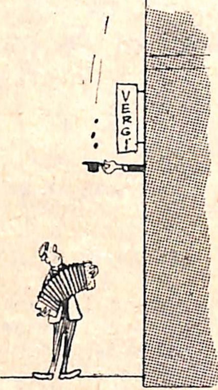
— Ben, 170 santim uzunluğunda kılıç yutarım, diye atıldı üçüncüsü.

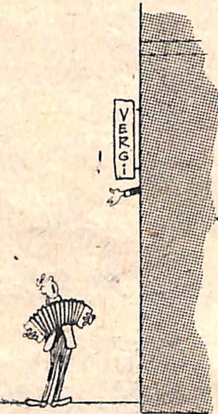
Bir müracaatçının boyunu ölçen, bir de yuttuğu kılıcın 170 santim oluşunu düşünen organizatör:

— Pekâlâ seni bir deneyelim, dedi. Boyun 1.60 olduğuna göre, kılıçtan artan on santimi nerene sokacağını görelim!

Dünya karikatürleri

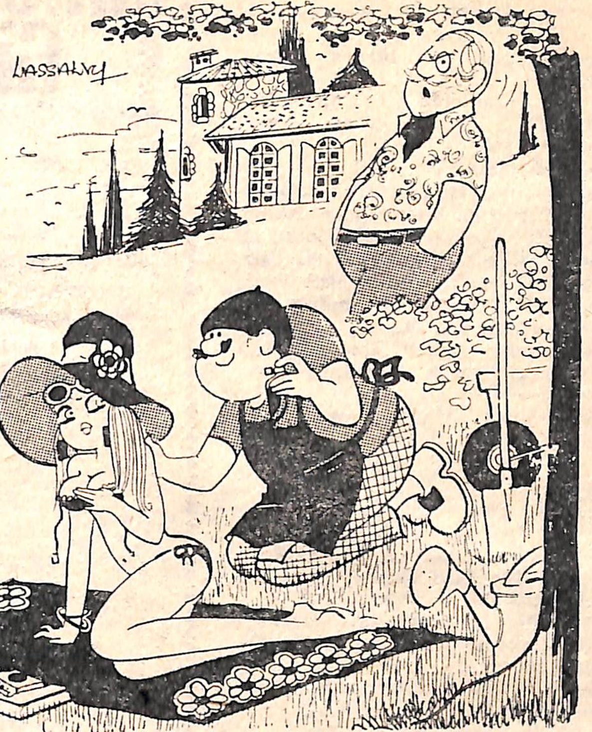

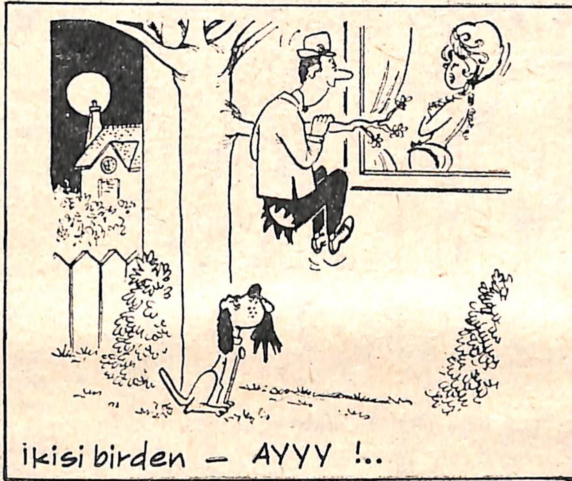
YAZISIZ

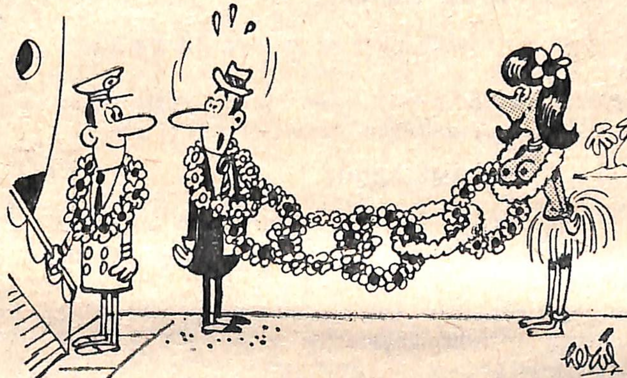
YAZISIZ

— HEEEY!.. ÇİÇEKLERİME DOKUNMA BAKALIM!..

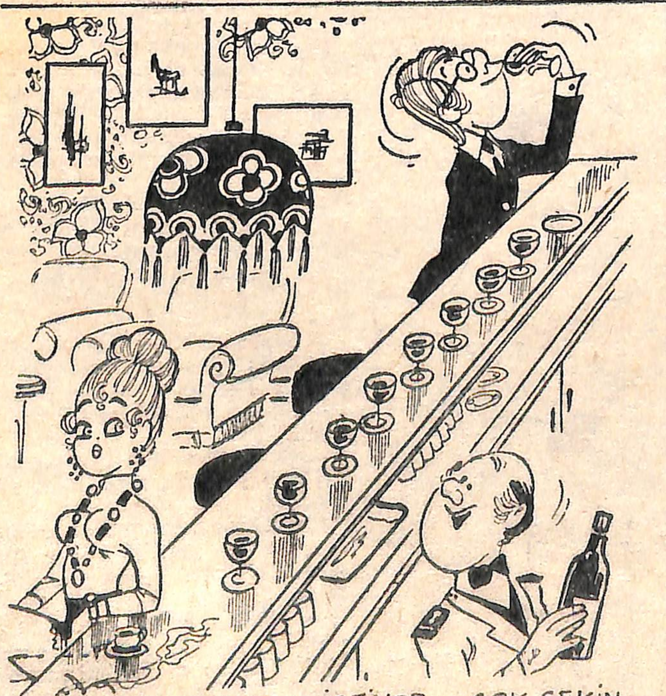
İkisi birden — AYYY !..

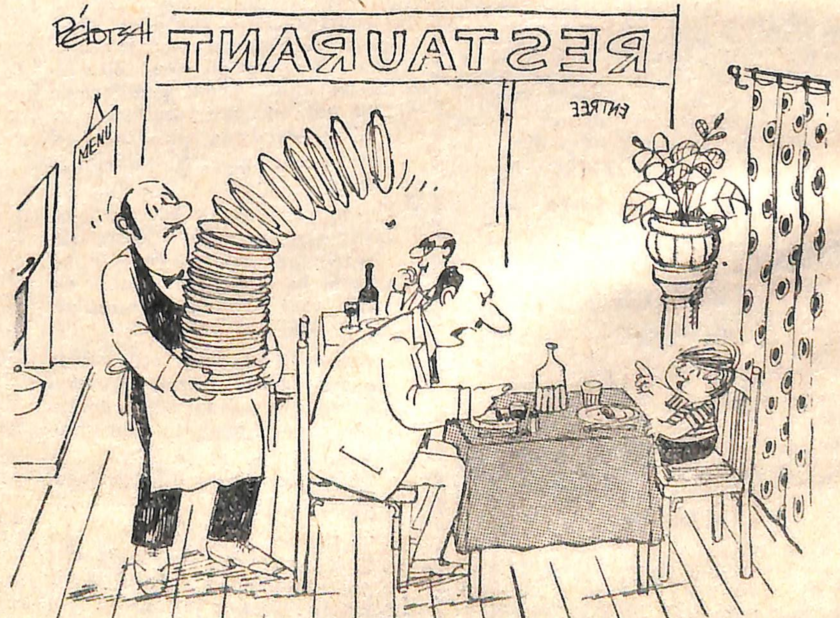
. ANLAMADINMI ?. EVLENME TEKLİF EDİYOR SANA!.

— SENDE HERKES GİBİ RADYONU GETİREMEZ MİYDİN ?..

— SİZİNLE TANIŞMAK İSTİYOR ... ÇOK ÇEKİNGENDİR DE !..

— YEMEK YERKEN KONUŞULMAZ DEMEDİM Mİ SANA !..

Bu yılın birinci ikramiye çekilişinde:

2 MİLYON LİRA

Son para yatırma tarihi:

6 TEMMUZ 1970

Bütün tasarruflarınızı 6 Temmuz Pazartesi akşamına kadar Bankamızda toplamakla bu çekilişe daha büyük kazanma şansı ile katılabilirsiniz.

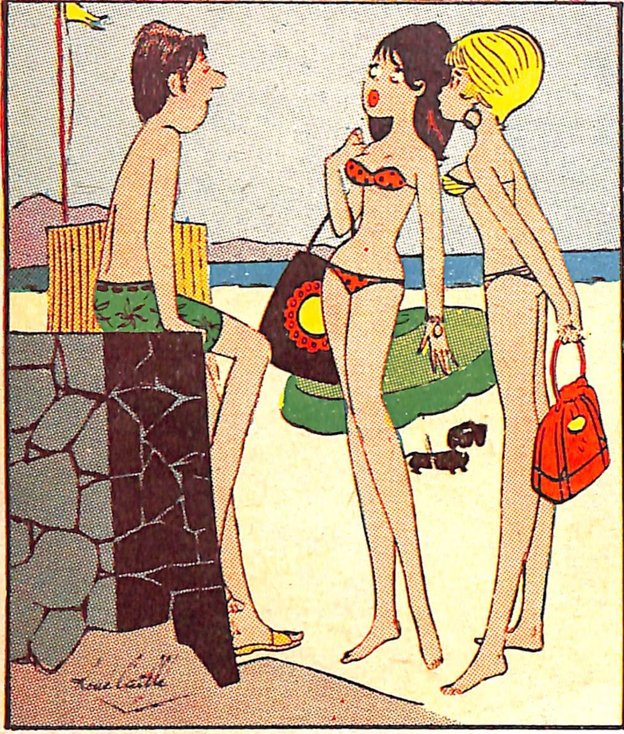
Y 472.

YAPI ve KREDİ BANKASI

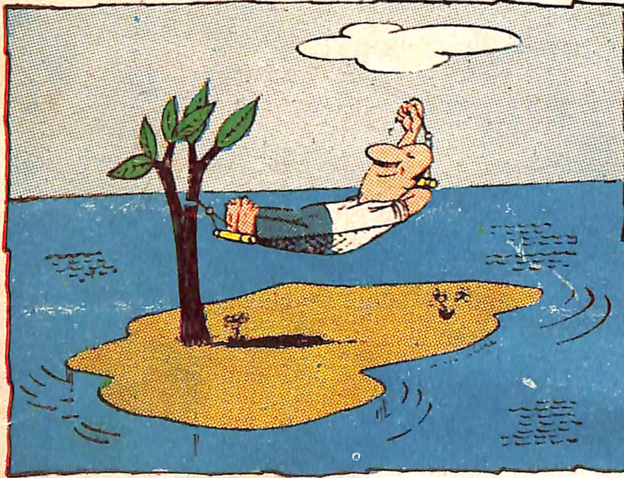
Daima en iyi hizmet

(Reklâm Moran: 1151 — 103)

Akbaba

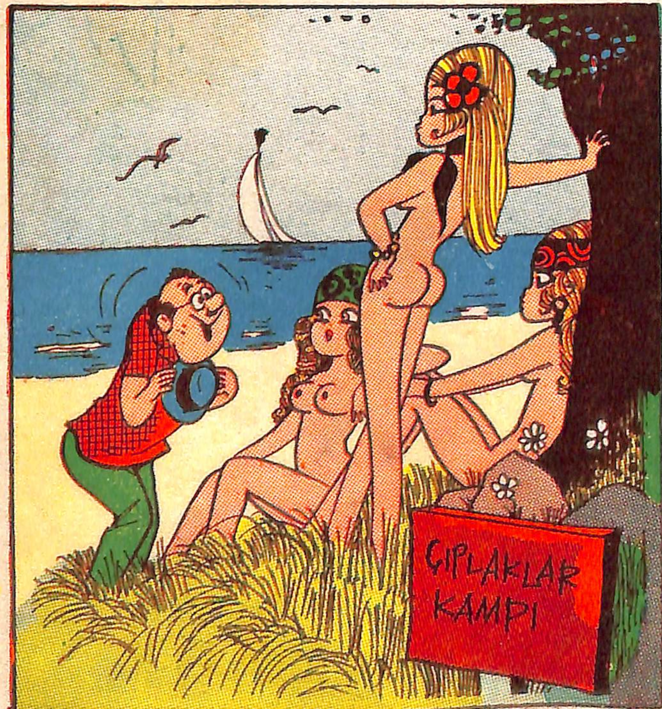
— AYIP, AYIP ... VÜCUDUNUZUN EN GÜZEL YER-
LERİNİ KAPATIP, HAYÂLİMI TAHRIK EDİYORSUNUZ.

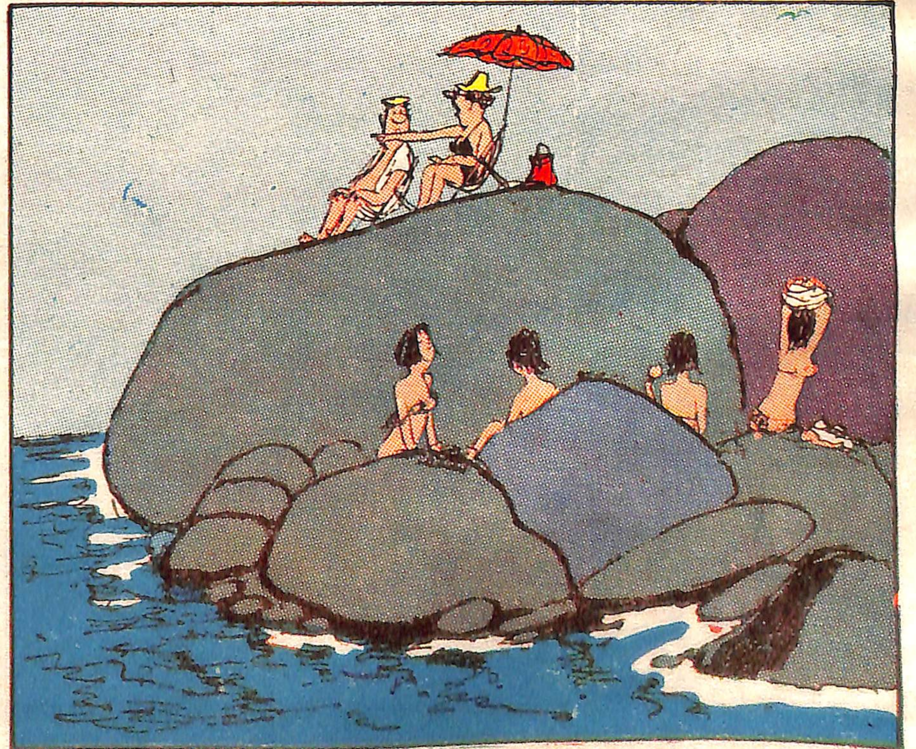
YAZISIZ

— AFFEDERSİN DELİKANLI, "B„ TRİBÜNUNUN İKINCI SIRASI NE TARAFTA?.

— N'OLUR BANA BİR TOKAT ATIN DA RUYA GÖRÜP
GÖRMEDİĞİMİ ANLIYAYIM.

— ÖNÜNE BAK HERİF, MANZARA ORADA!.